ЧЕРВЕНЬ

1979

Київ

ISSN 0132-4462

Виходить з січня 1927 р.

№ 12 (1054)

Ціна номера 20 коп.

НСРСЦЬ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА та В. КОЗЛЕНКА

Незвичайні ситуації

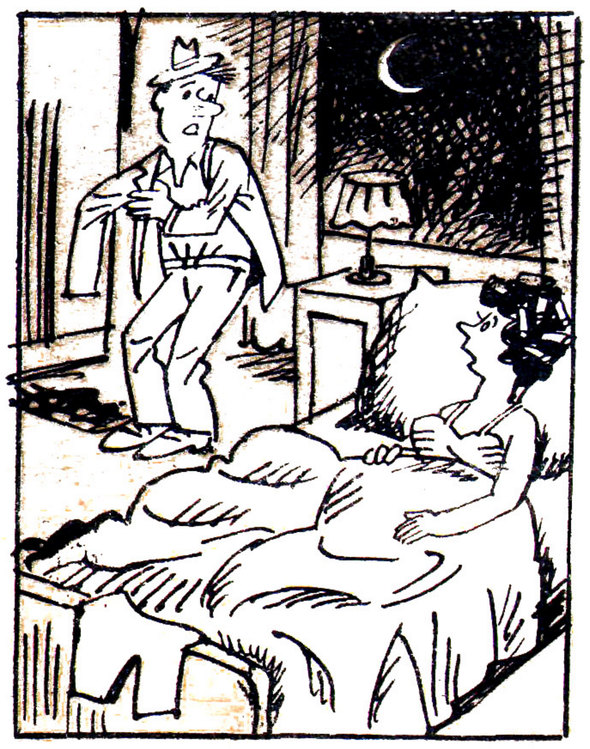

— Куди це ти проти ночі зібрався?
— Побіжу на завод. Я забувся електролампу біля верстата вимкнути.

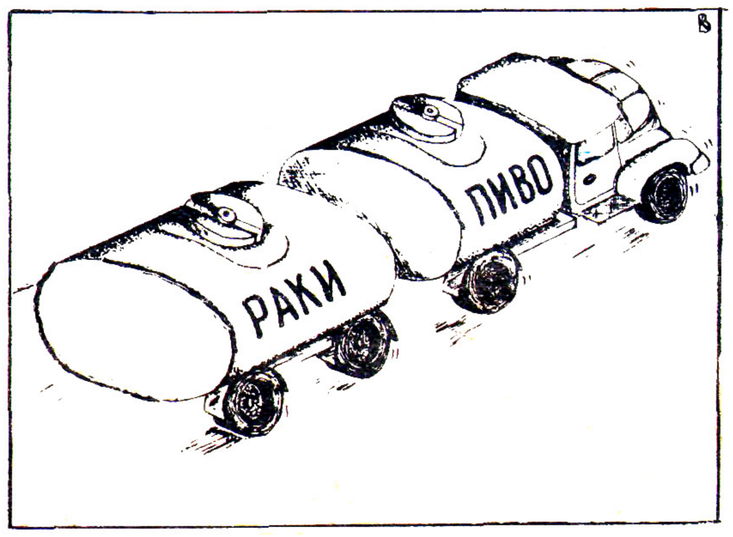

— І не заїкайтеся, хазяєчко, бо кинемо носити.

— Що ви, мамо! Це путівка для вас. А ми вже якось самі місяць з дітьми перебудемо.

— Досить, дівчата, теревені правити, он покупець зайшов.

— Чому ти свій гараж зносиш?
— Та хай краще тут буде дитячий майданчик.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Узимку така коричнева нудьга, що хоч бери та й на роботу влаштовуйся! От літом красота.

Картоплю Віталій Павлович Кушнаренко любив ще з дитинства. Можливо, саме тому він так щиро зрадів, що очолювана ним пересувна механізована колона № 38 будівельно-монтажного тресту «Чугуївсільбуд» має будувати картоплесховище.

— Де його будувати? — загорівся Віталій Павлович. І, на ходу засукуючи рукави, помчав до радгоспу «Артемівський».

ПІДЙОМНИЙ КРАН «ПЕРЦЯ»

— З розмахом будується! З поглядом у майбутнє! Правильно. Молодці! Схвалюю, — потис він руку директорові радгоспу. — Сам люблю картоплю. А збереження кожного її кілограма — свята справа!

Зупинившись на цій тезі, Кушнаренко почав втілювати її у життя. Він негайно розгорнув широкий фронт робіт. На основі типового генерального договору від 9 лютого 1977 року висококласні спеціалісти почали зводити картоплесховище. Розгін було взято достатній. Але ближче до літа ритм почав потроху спадати. У ПМК-38 несподівано просочилась інформація, що сховище будується не для продуктової картоплі, а для насінної.

— Тьху! — спересердя тільки й сплюнув Кушнаренко. — А я думав...

Любові до насінної картоплі Віталій Павлович не відчував. Поки вона там дасть урожай та перетвориться на варену, смажену і печену, мине хтозна-скільки часу...

І, відразу забувши про договір, за яким він мав здати картоплесховище до вересня 1977 року, начальник ПМК гукнув висококласним спеціалістам:

— Уперед — на інші об'єкти!

А тим часом насінна картопля почала прибувати. Про індустріалізацію і бодай найменшу механізацію її зберігання думати не доводилось. Залишивши все це на совісті В. П. Кушнаренка, директор радгоспу згадав про стародавній, як світ, але далеко не найефективніший спосіб збереження картоплі.

— Рийте траншею, — наказав він. — Туди картоплю. Бо недовго й до морозів. Нічого не зробиш — нехай там лежить до посівної.

Майже дві тисячі тонн картоплі сховали під землю.

— Ось так краще! — задоволено констатував начальник ПМК, почувши про цю операцію. — А то відразу гвалт здіймати. Долежить до весни...

Та долежала не вся. Навесні її відкопали й жахнулися: відхід картоплі понад природні втрати становив 221 тонну. Збитки вилились у 30.940 карбованців.

Але це анітрохи не засмутило керівника ПМК, хоч за рішенням держарбітражу і довелося сплатити чималий штраф.

— Не з моєї ж кишені, — посміхнувся Віталій Павлович. — А трест біднішим не стане.

Та штраф штрафом, а радгоспові потрібно було сховище.

— Добре. Умовили, — милостиво погодився Кушнаренко. — До осені 1978 року все зробимо. Давайте підписувати новий договір.

Уклали. Підписали. Розписалися і печатки поставили.

Знову запрацювала техніка, загурчали машини, закрутилася бетономішалка. Вдруге забігали висококваліфіковані спеціалісти. Кілька днів не вщухав робочий ритм на об'єкті. І раптом...

— Давайте обладнання, — діловито пролунав голос Кушнаренка. — Встановлювати будемо.

— Де? Куди? Навіщо? — здивувалися працівники радгоспу. — Ще ж навіть загальнобудівельних робіт не закінчено. Даху ще немає. Не встановлені плити перекриття. Сховище без дверей і вікон...

— З вами усе ясно, — підбив підсумки начальник ПМК. — Агов, орли, розлітайся хто куди!

І орли-спеціалісти перелетіли знову на інші об'єкти.

Насінну ж картоплю під урожай поточного року знову згорнули до траншеї. Обклали соломою, засипали землею.

— От і ніяких турбот, — у черговий раз підморгнув Віталій Павлович. — Подумаєш — насіння!..

І. ЛАГОЗА.

Харківська область.

телеграфне агентство ПЕРЦЯ

ДІЛОВЕ ПОЯСНЕННЯ

ХМЕЛЬНИЦЬКА область. (Від власкора ТАП). Ще й року не минуло відтоді, як улітку 1978-го облспоживспілка відправила на адресу Дунаєвецької райспоживспілки рекомендований лист № 979, а заступник начальника обласного управління зв'язку І. Д. Безносно вже дав ділове пояснення кооператорам з приводу втрати цього листа:

«Встановити місце втрати неможливо, оскільки рекомендовані листи на всьому шляху проходження не реєструються».

Приємно мати справу з *діловими людьми*!

ТУТ ВИХОВУЮТЬ АСІВ

ВОРОШИЛОВГРАДСЬКА область. (Кор. ТАП). Ревно дбають у райцентрі Марківці про підвищення кваліфікації водіїв. З цією метою на вулицях міста створюються штучні перешкоди, щоб, долаючи їх, водій набував досвіду, загартовував волю і витримку. Одна з таких перешкод з'явилася на дорозі, що пролягає біля Марківського комбікормового заводу. Це — кілометрова траншея для газопроводу, вирита ще у вересні минулого року. Вона настільки звузила проїзд, а в дощову пору так забруднює багнюкою асфальтове покриття, що проскочити це місце під силу тільки водієві з найвищою підготовкою.

ЗАМОРОЖЕНІ ТЕПЛИЦІ

ПОЛТАВСЬКА область. (Кор. ТАП). На полях радгоспу «Україна» Лубенського району в розпалі літо: колосяться зернові, набирають сили посіви кукурудзи і соняшника, м'яким килимом стелять ся трави. А в теплицях, споруджуваних ПМК-258 тресту «Миргородсільбуд», іще тільки зійшов сніг.

— У цьому нема нічого дивного, — пояснив представник мехколони, — будівництво об'єкта, по суті, заморожене, отже, й мікроклімат у теплицях зовсім інший, ніж у навколишньому середовищі.

ЗАДАЧА ТАП

Математична група штаб-квартири ТАП пропонує таку задачу:

Відомо, що цівка води товщиною в сірник, яка витікає з крана, дає за добу 400 літрів марно втраченої рідини. Питається: скільки дорогоцінної питної води пропадає, якщо у весняно-літній період з колонки київського стадіону «Старт» цілодобово вирівається потужний струмінь.

Відповідь ТАП чекає від дирекції заводу, якому належить стадіон.

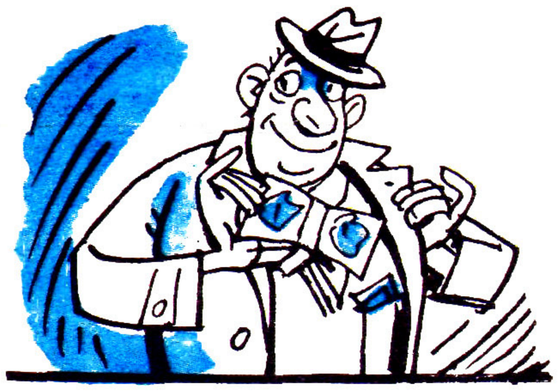

СЕАНС ГІПНОЗУ

Чесно кажучи, в усілякі там гіпнотичні фокуси-мокуси ми не віримо, хоч і чули, що у медицині навіть деякі хвороби гіпнозом лікують. Іще, правда, один знайомий клявся-божився, ніби на його очах на київському Житньому ринку якийсь чолов'яга купив у громадянина південної республіки ящик цитрусових, всучивши тому клаптик газетного паперу. Але чого тільки на базарі не буває.

Словом, продовжували ми твердо стояти на матеріалістичних позиціях, аж раптом із Черкащини залунало:

— Ловіть його! Держіть!

— Кого?

— Гіпнотизера!

Хай би там якісь темні, неосвічені громадяни кричали, з церковноприходською освітою. Проте голоси належали людям авторитетним, які обіймають солідні керівні посади: начальнику Городищенської пересувної механізованої колони № 234 О. Г. Теличку, керуючому трестом «Смілапромбуд» І. Д. Руденку, відповідальним працівникам Смілянської міськради.

І справді, історію вони розповіли майже неймовірну. Буцімто років зо три тому скромненький майстер Шполянської ПМК-257 Георгій Павлович Дерев'янко купив за 600 карбованців там же таки, у Шполі, стареньку хижу, за рахунок матеріально-технічних ресурсів мехколони довів її до пуття і продав удесятеро дорожче. Сам факт спекуляції подиву не викликає. Дивно те, що із Шполи в Городище Дерев'янко відбув, маючи на руках довідку з інвентарного бюро, яка свідчила, що в нього не було і немає ніякої житлоплощі. Але й це ще не все. У Городищі Дерев'янко представ перед світлі очі начальника ПМК-234 О. Г. Теличка і через кілька хвилин вийшов з його кабінету матеріально відповідальним виконробом.

— Ну, наче мара якась найшла, — пояснював пізніше товариш Теличко. — Знаю ж, що хоча б для годиться треба трудову книжку претендента переглянути, характеристику попросити, а язиком ворухнути не можу. Губи самі розповзлися в щасливу посмішку, руки розкрилися для обіймів, і зустрів я Дерев'янка, наче рідного брата.

А «рідний брат» дуже оперативно зорієнтувався на своїй матеріально відповідальній посаді. Спочатку він позбувся матеріалів, розпродавши їх наліво й направо, а відразу ж після цього уник і відповідальності, чкурнувши до Сміли.

Розповідь керуючого трестом «Смілапромбуд» І. Д. Руденка про свою першу зустріч з Г. П. Дерев'янком, як дві краплі води, схожа на розповідь його керівного колеги з Городища, тому переказувати її не будемо. Зазначимо тільки, що на керуючого Георгій Павлович справив іще яскравіше враження, бо І. Д. Руденко не лише зустрів його, як рідного брата, а й оточив батьківським піклуванням. Не встиг Дерев'янко допрацювати до першого авансу, як відсвяткував новосілля в комунальній квартирі. Не маючи смілянської прописки. Не встиг прописатися, а виконком міськради уже виділив йому присадибну ділянку по вулиці Бонівура, 6, для будівництва власного будинку.

— Самі не знаємо, як це сталося, — розводять нині руками працівники міськради. — Нікому раніше цього не дозволяли, а тут — на тобі!

Після подібного пояснення і ми почали потроху вірити, що можна за клапоть газетного паперу віддати ящик цитрусових. Судіть самі. На вулиці Бонівура виростав, наче гриб після дощу, триповерховий особняк на п'ять балконів з двома підземними гаражами, що не мав нічого спільного з первісним проектом забудови, і ніхто з керівників міста не зацікавився, який це удільний князьок може дозволити собі подібну розкіш. На будівельний майданчик доставлялося все, чим могла похвалитися наша будівельна промисловість, а бухгалтерія тресту не зафіксувала жодної нестачі.

Не втерпіли ми, закортіло нам на власні очі гіпнотизера Г. П. Дерев'янка побачити. Щоб він у, так би мовити, природній обстановці продемонстрував свої здібності. Вирішили так: зуміє Дерев'янко навіяти нам, що він порядна людина, — отже, справді в цій історії щось дивне є. А не зуміє — виходить, що перед нами, з одного боку, пройдисвіт і хапуга, а з іншого — роззяви.

Та ми спізнилися. Відбув Г. П. Дерев'янко туди, куди давно слід було його відправити. Переборщив трохи: украв два вагони цегли, конче потрібної для спорудження приміщення райвідділу внутрішніх справ. Це, звісно, зачепило самолюбство професіональних детективів, і Георгія Павловича вивели на чисту воду.

А якби не вкрав? Скільки б іще тривав цей сеанс гіпнозу і в яку б копієчку влетів би він державі?

І. НАУМЕНКО,
В. БОНДАРЕНКО.

Черкаська область.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

На деяких підприємствах Івано-Франківської області легковажно розтринькують електроенергію. І хоч керівники цих підприємств намагаються довести, що у них ведеться боротьба за економію, на ділі виходить: борються, але... не економлять. Бо, приміром, лише підприємства облсільгосптехніки за шість місяців минулого року перевитратили понад 350 тисяч кіловат-годин. Про ці та інші факти безгосподарності розповідалося у фейлетоні «Економія при марнотратстві» («Перець» № 24 за 1978 рік).

Завідуючий промислово-транспортним відділом Івано-Франківського обкому Компартії України тов. С. Вільчинський повідомив редакції, що фейлетон було розглянуто на засіданні партійних комітетів та виробничих нарадах заводів «Автоливмаш», арматурного, ремонтно-механічного та обласного виробничого об'єднання по виробничо-технічному забезпеченню сільського господарства. На цих підприємствах розроблено і здійснюються конкретні заходи по раціональному використанню електроенергії і ліквідації фактів марнотратства.

За безвідповідальне ставлення до виконання службових обов'язків, відсутність належного контролю за витрачанням електроенергії головного енергетика Івано-Франківського арматурного заводу Синька П. І. з роботи звільнено.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

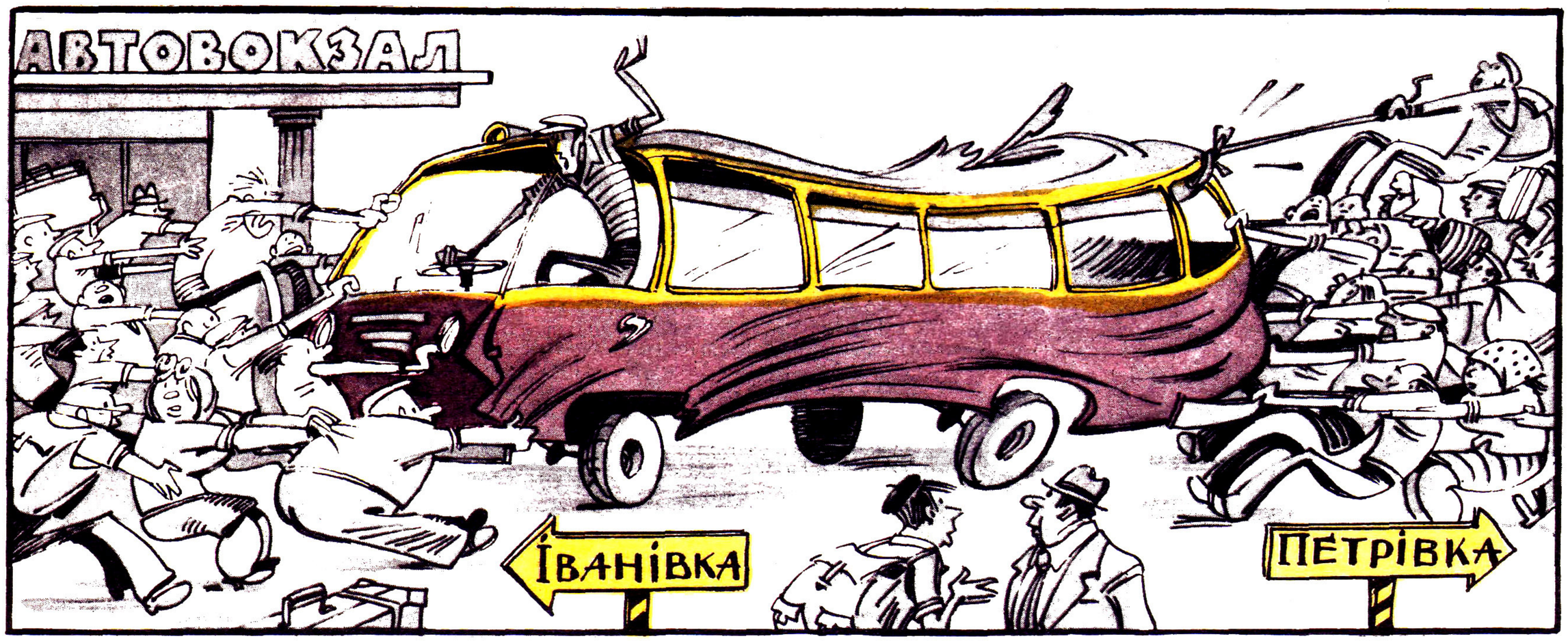

— А це яка група пасажирів на свій бік автобус перетягне, туди він їх і повезе.

http://perec-ua. livejornal.com

Мал. В. ГОНЧАРОВА

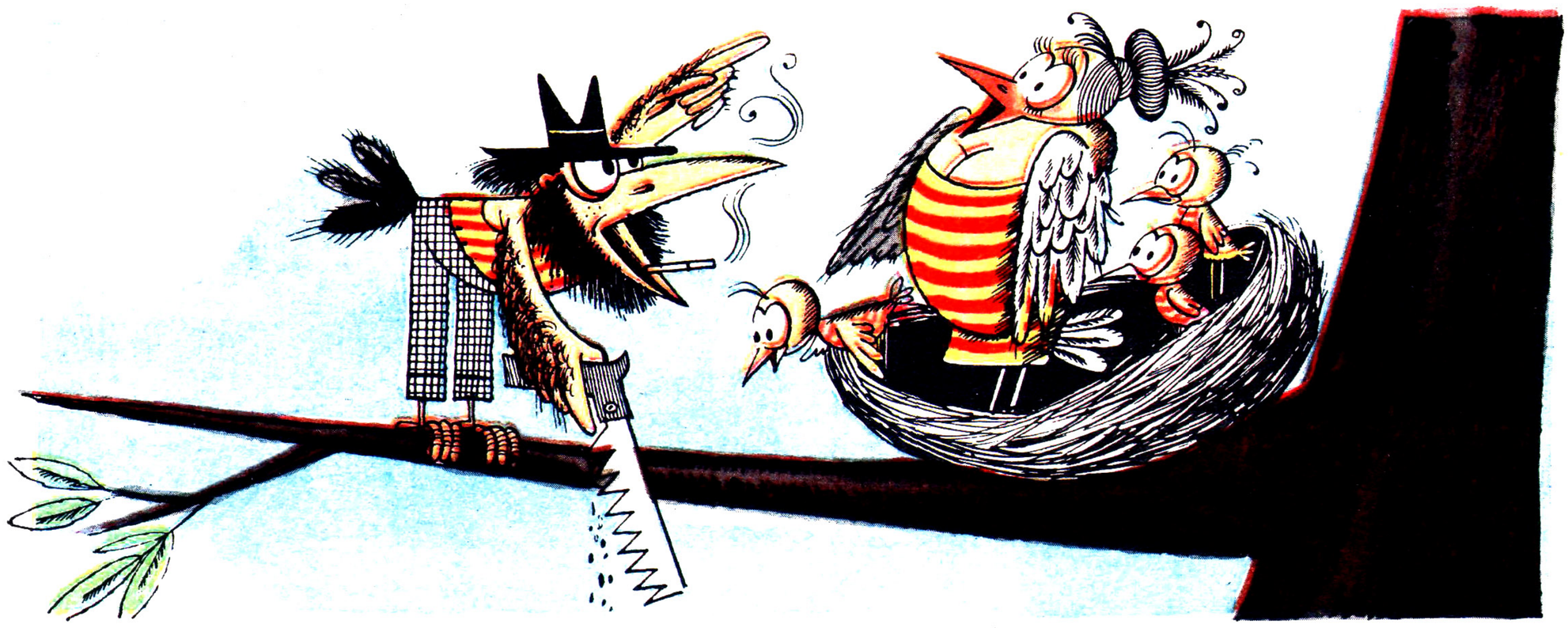

— Усе! Ділимо житлоплощу!

ДОПЕКЛО

Лист карася Бувалого заступникові міністра харчової промисловості УРСР тов. Головенцову Є. М.

«Вельмишановний Євгене Михайловичу!

Вибачте мені, простому провінціальному карасеві, що насмілився потурбувати Вас. Але допекло так, що далі нікуди.

Жив я у річці Мурашці. На Вінниччині. Обзавівся карасихою. Малят настаралися. Сусіди спокійні. З одного боку — жаба Квака. З другого — карась Вертихвіст. Незабаром до нас підселилися ще кількадесят карасів. Радіємо. Нашого брата прибуває. Значить, рід не переводиться.

І раптом — смертоносна лавина. Руслом суне. Сусіди на очах задихаються і гинуть. Дітвора моя і не писнула. Стара у якусь дірку влізла і там богу душу віддала. Я зметикував, що треба вниз по течії тікати. З Мурашки виплив у Мурафу. А Мурафою ледь не до Дністра. Тут і оселився.

Одного разу плаваю біля берега. Чую, один рибалка іншому розповідає: «У «Перці» надруковано, що директора Сосновецького цукрового заводу Е. І. Мишковського та головного інженера Ю. Я. Берганга до Клубу губителів природи прийняли. За те, що річку Мурашку неочищеними водами постійно отруюють».

Ось хто мене риб'ячого щастя позбавив, думаю. Ось хто моїх карасенят подушив і карасисі вкоротив віку. Хто мою кращу сусідку жабу Кваку ухоркав. Правильно, мислю собі, зробили, що до Клубу губителів їх прийняли.

За якийсь час знову розмову підслухав. З неї зробив висновок, що Ви, Євгене Михайловичу, особисто якогось документа підписали і в «Перець» надіслали. А в тому документі підтвердили, що «Перець» правильно вчинив. Ще й запевнили редакцію, що очисні споруди заводу тепер у повному порядку. А Вінницьке виробничо-аграрне управління встановило за ними «дійовий контроль».

І я, вибачте, клюнув на цю наживку. Поплив у свої краї. У річку Мурашку. Тоді у Скалопільське водоймище. Це й було моєю фатальною помилкою. Бо не встиг я нанюхати місце для оселі, як нова смертоносна лавина посунула. Що тут скоїлось! Я встиг тільки напружити всі сили і виплигнути на берег. Закотився у якусь калюжу. Причаївся. Майже не дихаю.

Якісь люди коло мене ходять. Мертву рибу з води витягують. Щось пишуть. Кажуть: «Це знову Сосновецький цукровий завод залпом неочищені води пустив. Рибу потруїв...».

Скажу Вам одверто, Євгене Михайловичу. Спочатку образився я на Вас. Що заманули мене в ту пастку своєю відповіддю в журналі. Але потім, з людських таки вуст, дізнався, що обдурили й Вас. Ваші ж таки підлеглі. Той же головний інженер заводу Ю. Я. Берганг, товариші з барського підприємства «Цукропромводоналадка» Р. М. Миханько та А. М. Кравчук своїм актом обдурили раз. Генеральний директор Вінницького виробничо-аграрного об'єднання М. Є. Бєлка у своєму телефонному запевненні обдурив удруге. Заступник начальника і головний інженер главку «Укрцукропром» Б. А. Мелентьєв у своїй доповідній обдурив утретє. Бо ж на підставі усіх цих трьох джерел Ви й складали свою відповідь «Перцеві».

Отож лежу зараз у калюжі, Євгене Михайловичу, і з трепетом у своєму риб'ячому серці думаю: а що, як у Вас не на одному заводі і не в одному об'єднанні отакі працівники завелися? Що, як червоточина безпринципності і безвідповідальності проїла совість не лише у названих товаришів? Що буде завтра з нашою риб'ячою братією зокрема і усією природою взагалі?

При цьому відбиток свого хвостового плавника ставлю —

карась БУВАЛИЙ».

Лист карася знайшов і до друку підготував Є. ДУДАР.

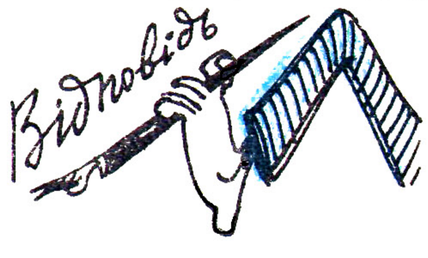

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

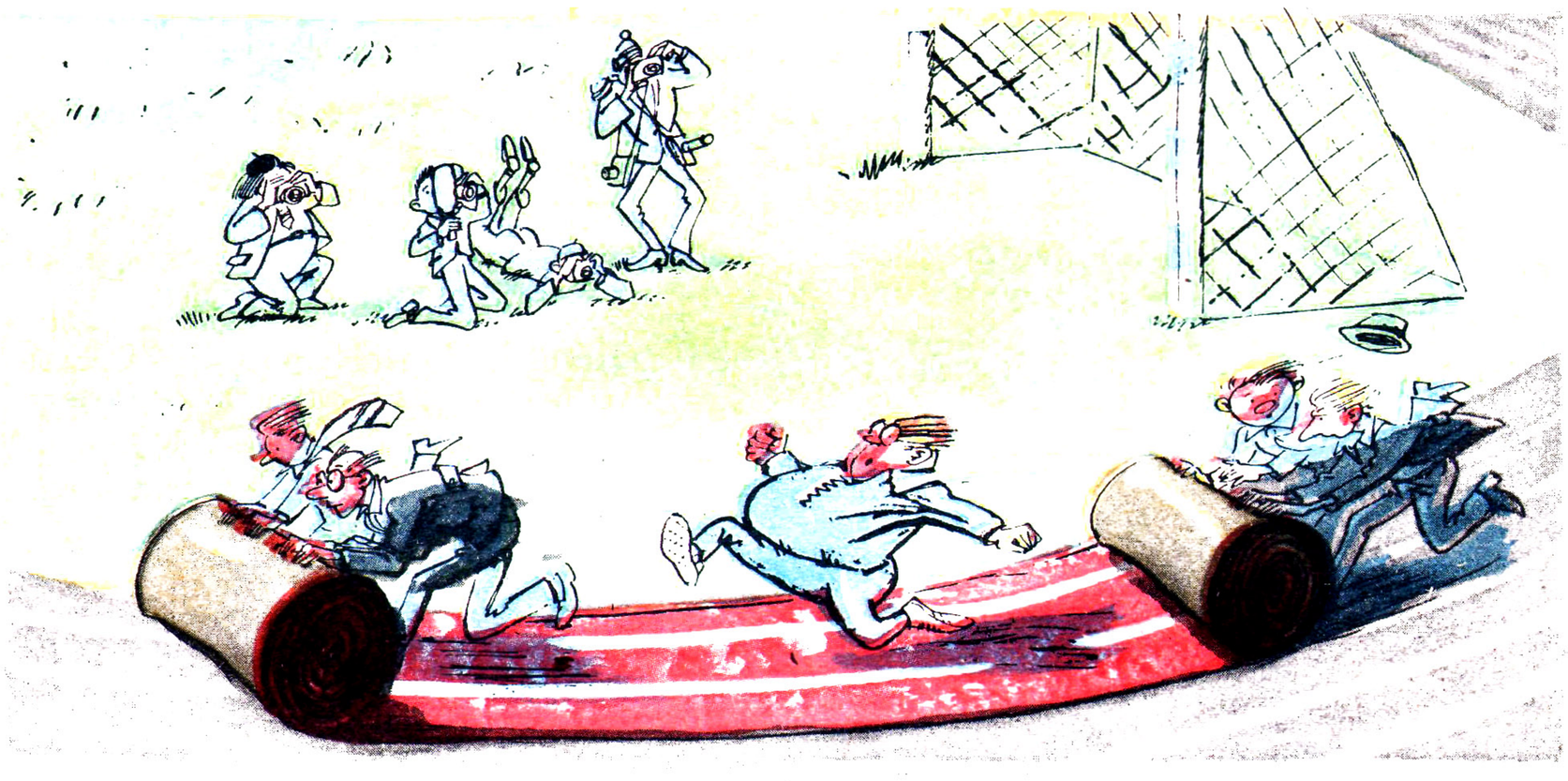

Іван Іванович здає норми на значок «ГПО».

ПОБАЧЕННЯ

ГУМОРЕСКА

Костя вже збирався відкласти газету, коли його погляд ковзнув по фото. Якась біосила блискавично штрикнула під самісіньку печінку. Костя примружив очі. Прислухався до свого тридцятитригрічного серця.

«Цих дівчат односельчани зустрічають не тільки за прилавком магазину «Білий лебідь», а й на клубній сцені. Комсомолки Ганна Смичок (зліва) та Станіслава Бурачкова активні учасниці...» — далі Костя не читав. У його уяві поставала та, кого він шукав усі роки... Ідеал...

— Писати. Негайно писати їй листа...

І за хвилину на папір лягли перші слова.

«Сердечне вітання далекій Станіславі-Славці, вибачайте не знаю, як звали Вашого тата, від Кості з невеличкого села Попівки. Здоровлю Вас із теплим літом і трудівничими успіхами. Бажаю вести з Вами дружню переписку-листування. Як на те Ваша воля, то я б розповів Вам про себе і про свій край. Радий отримати відповідь.

Костя». м. Чернівці.

А нижче йшла приписка.

«Ви — незвичайне створіння, білий мій лебедю. Я в'яну без Вас».

...Відповідь прийшла аж на десятий день.

«Пробачте, що забарилася, — писала Слава. — То все через оті концертні поїздки. Вдячна Вам за привітання й увагу. Пишіть більше про себе, про свій край, про туристські маршрути. Я дуже люблю подорожувати. Слава».

— Так і є, — засіяв Костя, мов начищений черевик. — Вона має в думці приїзд. Це епохально!

У відповідь пішов лист з детальним описом Черемошу і черемшини, Прута і смерічок, гірського повітря і форелі. На закінчення Костя сердечно запрошував Славу обов'язково до осені відвідати Карпати, якщо має бажання приїхати й подруга, то що ж...

А за тиждень Костя тримав у руках авіалист.

«Будемо від'їжджати двадцятого поїздом. Вагон номер шість. Зустрічайте.

Слава».

...На залізничний вокзал Костя прийшов за дві години до прибуття поїзда. Ці дві години здалися для нього вічністю.

...Але ось поїзд зупинився і на підніжці вагона Костя побачив знайому по газетному фото зачіску «Білого лебедя».

— Славцю! — закоплено вигукнув він і вигнувся коромислом з букетом квітів.

— Спасибі, — грайливо показавши білі зуби, відповіла Славця і стрибнула на перон.

— Я так чекав цього побачення, — мовив Костя.

— Знайомтесь, — перебила його Слава... — Це Ганнуся... Впізнаєте?

Костя присів.

— А це її чоловік Петро... А це мій... Модест... — продовжувала Слава. — Віра, Надійка, Любов — мої дочки. А Русланик і Людмила — діти Смичків.

— Д-д-д-дуже п-п-п-приємно, — промимрив Костя і, зціпивши зуби, гірко усміхнувся...

— Ми просто не змогли відмовити, коли ви так просили...

У голові Кості бамкнули дзвони. А на лисині з'явилися крапельки поту.

Василь МЕЛЬНИК.

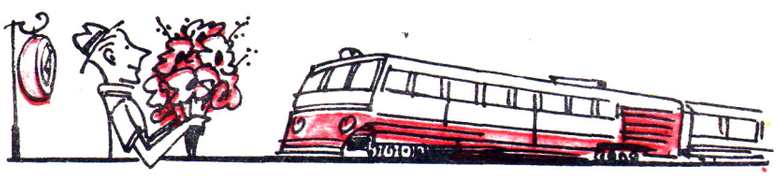

ЧУДЕСА В РЕШЕТІ

Не чекали рогатого

Коли увечері я вкладався у ліжко, сусіда по готельному номеру таємниче прошепотів:

— Давайте на ніч зачинимо вікно... У місті чорт з'явився. Раптом до нас залізе.

— Жартуєте? — засміявся я. — Чортів на світі не буває.

— Не буває? — мов опечений підскочив з ліжка сусіда і, понишпоривши у своїй валізі, поклав переді мною жмут чорної шерсті. — Будь ласка, це з чорта. Сам вирвав. Не вірите? Сьогодні увечері йду. Раптом чую — щось гупотить. Оглянувся, біжить на мене — чорне, волохате. А за ним кілька чоловіків. «Тримайте!» — кричать. Схопив я його згарячу за бік. Оцей жмут у руках тільки й лишився. Я навздогін. Добігли ми до товарного двору Івано-Франківського відділення Львівської залізниці. Тут чорт зареготав, потім тричі свиснув — і у болото... Ну, ви, звичайно, на тому товарному дворі ніколи не були. Там такі баюри, що тільки чортам і водитися...

Наляканий розказаним, я всю ніч не спав. А вранці, як добре розвиднілося, помчав на товарний двір.

— Мабуть, на чорта прийшли подивитися? — запитав мене чоловік у залізничній формі, коли я спробував обійти першу баюру. — І хто вас тільки сюди направляє? Рано прийшли. Бачите, болото є, а чорта ще немає. Бо якби був, то начальник нашого відділення залізниці Георгій Михайлович Белих обов'язково дав би вказівку...

Раптом на товарному дворі щось засвистіло. Залізничник зблід і, не оглядаючись, побіг до воріт.

...Так я і не взнав, яку вказівку, дав би Г. М. Белих, побачивши в багнюці товарного двору волохате створіння. Можливо, розпорядився б почепити на ворота табличку «Заповідник чортів», а можливо, наказав би негайно засипати баюри...

Хоча останнє, мені здається, можна зробити і не чекаючи появи рогатого.

М. ВАСИЛЬЧЕНКО.

м. Івано-Франківськ.

ВЕСЕЛИМ ОЛІВЦЕМ

Кінорежисер ДЕНИСЕНКО Володимир Терентійович, лауреат Державної премії УРСР імені Т. Г. Шевченка 1979 року.

Літературознавець ШАБЛІОВСЬКИЙ Євген Степанович, лауреат Державної премії УРСР імені Т. Г. Шевченка 1979 року.

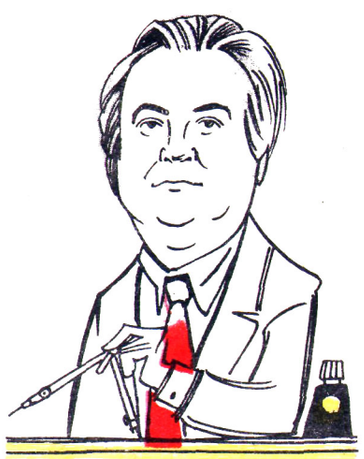

Архітектор ГНЄЗДІЛОВ Василь Георгійович, лауреат Державної премії УРСР імені Т. Г. Шевченка 1979 року.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

ВІНЕГРЕТ З ПЕРЦЕМ

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

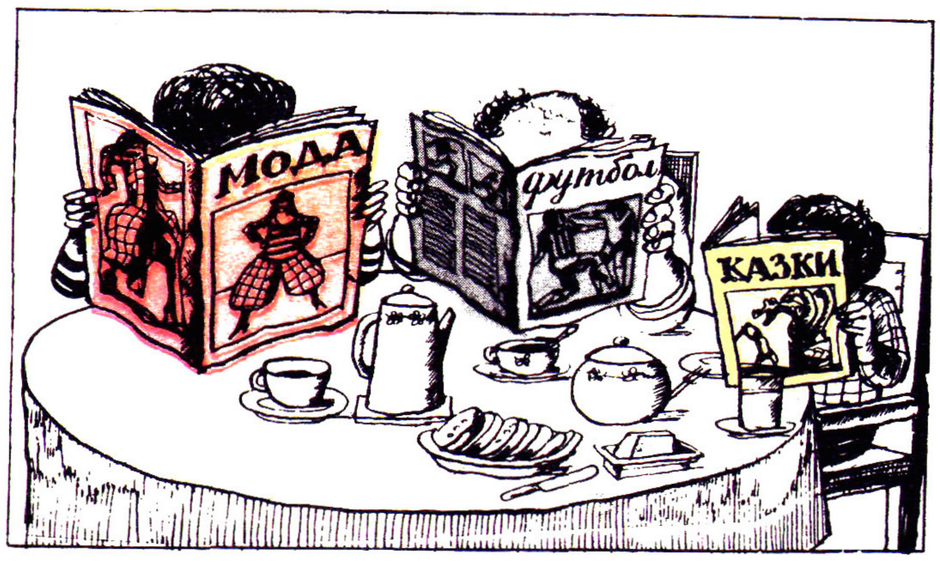

— Мама, тато і я.

Мал. В. ПЕТРЕНКА
(м. Вінниця)

Без слів.

Мал. В. МИЛЕЙКА

— Поглянь-но, Васю! Знайшовся твій гудзик.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

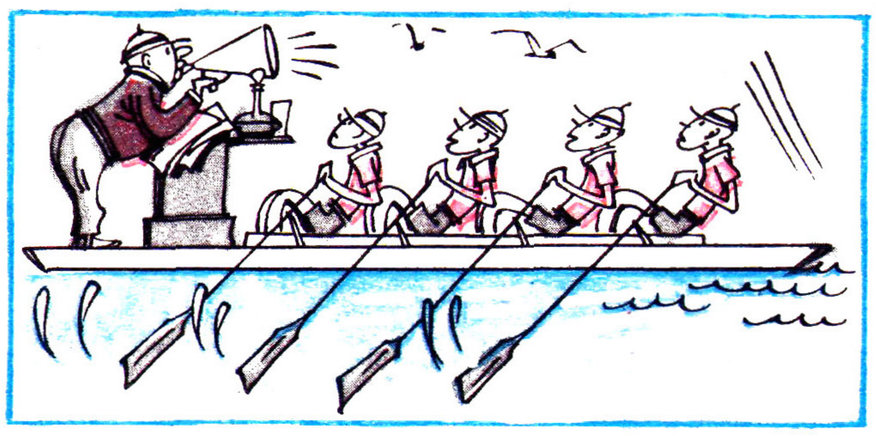

Без слів.

Мал. Т. ЮНАКА

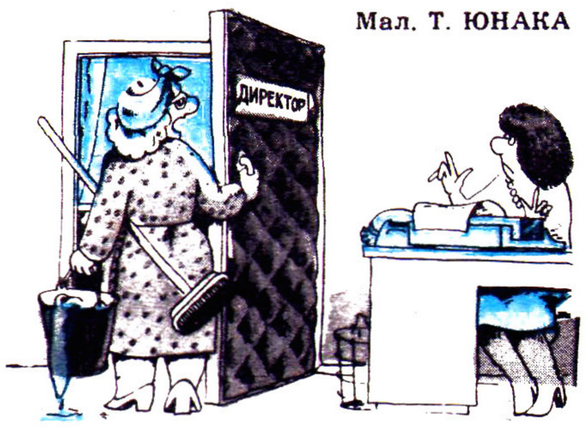

— До мене нікого не пускати.

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

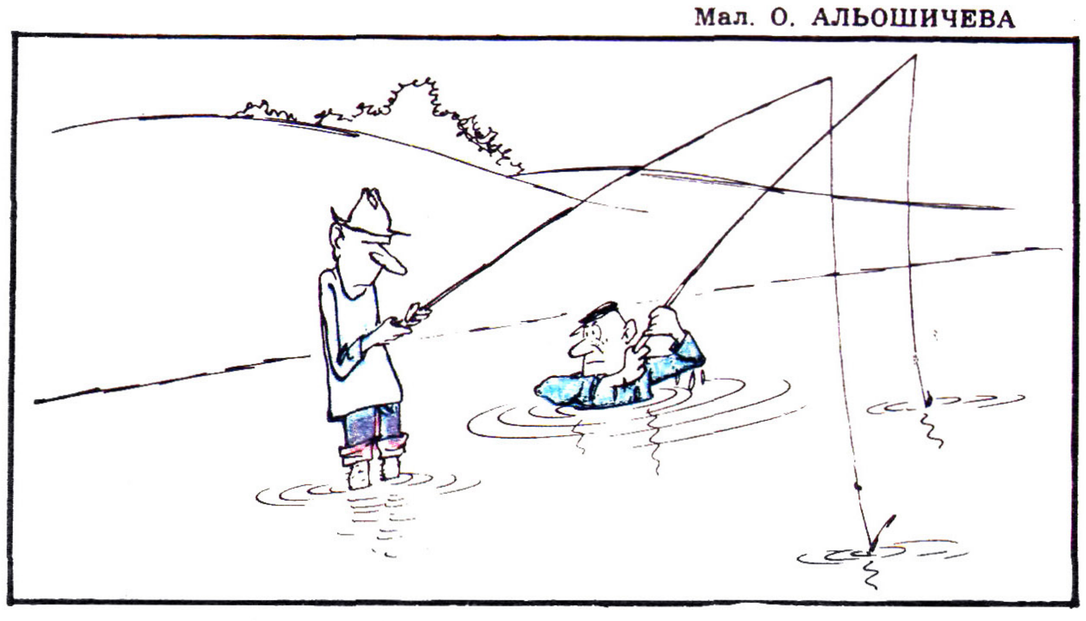

Без слів.

Ближче до життя

ГУМОРЕСКА

Секретарка розмірено стукала на машинці. Кілька відвідувачів, що чекали прийому біля кабінету з табличкою «тов. Муха», нетерпляче поглядали на двері.

— До самого? — запитав Василь Гнатович чоловіка у рогових окулярах, що сидів поруч.

— До Мухи, — підтвердив той.

— А з якого питання, якщо не секрет? — поцікавився Василь Гнатович.

— Та ось, з приводу квартири, — важко зітхнув той.

— Зрозуміло. А форма номер три є? — з виглядом знавця запитав Василь Гнатович.

— Аякже! І п'ятнадцята, і двадцять друга, і сто сорок третя.

— А сто п'ятнадцята?

— Нема.

— Тоді не прийме!

— Невже через одну довідку?

— Повірте моєму досвіду. Не перший рік тут сиджу. Без сто п'ятнадцятої і розмовляти не буде. Порядок є порядок.

Чоловік в окулярах подякував і вибіг з приймальні. А до Василя Гнатовича звернувся інтелігентний чоловік з портфелем.

— А якщо і сто п'ятнадцята є, тоді прийме?

— Дозвольте глянути на ваші папери...

До Василя Гнатовича вишикувалась черга. Він уважно вивчав документи, ставив запитання, давав поради. Через деякий час приймальня спорожніла.

Залишившись сам-на-сам із секретаркою, Василь Гнатович полегшено зітхнув і сказав:

— Ну от, Нюрочко, здається, на сьогодні все.

— Чому ви, Василю Гнатовичу, ніколи відвідувачів у кабінеті не приймаєте? — поцікавилась Нюрочка.

— Я себе в кабінеті, як у клітці відчуваю, в яку от-от тигра пустять. Відвідувач вривається і вимагає, щоб ти ось зараз, терміново, тут же все йому вирішив. Або ще гірше: як почне говорити околясa, годину з ним сидиш — не розумієш, до чого він веде. А у приймальні поговориш з людиною щиросердо — і піде він собі з легким серцем додому. Бачила, як ввічливо зі мною розмовляли? Навіть дякували.

Василь Гнатович потягнувся, встав і зник за дверима з табличкою «тов. Муха».

Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ,
Олег ПОПОВ.

Розійшлися в оцінці...

Усе сталося через невелике розходження в думках.

Антоніда Василівна, приміром, вважала (й досі переконана), що вона, керуючи санаторієм-профілакторієм, проявила себе якнайкраще. Тобто краще вже нікуди.

А комісія, котра перевіряла роботу профілакторію Львівського локомотиворемонтного заводу, дійшла дещо інших висновків. Комісія запевняє: головний лікар профілакторію А. В. Алексеєнко, одержуючи ще й півставки лікаря-ординатора (чим, до речі, всі лікарські посади закладу й вичерпано), рідко проводила огляди хворих, неохайно оформляла історії хвороб, недбало займалася відбором робітників, які потребують оздоровлення, добряче підзапустила облік і т. п. Це щодо її адміністративно-лікарської діяльності. А ще була й інша. У 1977 році вона взяла відпустку, а виїхала на тиждень раніше (рахуючись той тиждень на роботі). Наступного року повторила такий же номер, оформивши до того ж пільгову путівку в пансіонат начебто на одну із своїх санітарок.

І не лише так, було з'ясовано, використовувала санітарок головний лікар. Одну запрошувала до себе на генеральне прибирання квартири, іншій пропонувала сходити в робочий час на базар купити щось для керівниці або посилала заплатити за квартиру... Взагалі так і має бути між добрими колегами. І я особисто в цьому ніякого гріха не бачу, якщо... Якщо, наприклад, Антоніда Василівна якимось іншим разом поїхала б та прибрала квартиру в санітарки або купила б їй щось на базарі. Але оскільки такого «іншого разу» ніколи не бувало, то це вже скидається на використання свого службового становища...

Зваживши на все те, президія дорожнього комітету профспілки Львівської залізниці дійшла висновку, що Антоніда Василівна цілковито заслужила зняття з роботи. Але, враховуючи, що вона встигла (вже під час роботи комісії!) подати заяву про звільнення, задовольнила її прохання. (Не будемо ще раз наголошувати на тому, що подібний еківок не є проявом залізної принциповості з боку президії, бо про сумні наслідки такого лібералізму вже багато писано).

А тим часом звільнена за власним бажанням А. В. Алексеєнко перейшла працювати лікарем у дорожну клінічну лікарню. На цьому можна було б і поставити крапку.

Однак згадане на початку фейлетону розходження в оцінці діяльності Антоніди Василівни не давало їй спокою. А тут, як на те, завітав до Львова високий залізничний керівник, давній знайомий сім'ї Алексеєнків. Дізнавшись від Антоніди Василівни, що вона (не цілком за власною волею) не працює в профілакторії, він у розмові з керівниками заводу побіжно зауважив: «Негаразд. Варто було б повернути Антоніду Василівну!».

Кинув отак собі та й поїхав. Можливо, одразу й забув про ту свою репліку. Але прикрі вісті не сидять на місці. Коли чутка дійшла до працівників профілакторію, там почалася паніка: «Навіщо повертати?! Нехай уже працює собі на здоров'ячко там, де працює!» І бабахнули в паніці колективного листа до облпрофради: просимо, мовляв, не повертати!

Листові, оскільки він до характеристики колишньої керівниці нічого нового не додавав, ніякого ходу не дали. Просто запросили авторів та заспокоїли: ніхто повертати Антоніду Василівну у профілакторій не збирається. І на цьому можна було б поставити другу крапку.

Але...

Як нам уже відомо, витік інформації інколи трапляється і з чоловічого середовища. Чого ж дивуватися тому, що подібний витік інформації стався із колективу профілакторію, колективу суцільно жіночого. Дізналася, одне слово, Антоніда Василівна про колективний лист. І не на жарт обурилася: «Не може такого бути, щоб мій рідний колектив та мене ж не хотів!» І розвинула бурхливу діяльність, намагаючись шляхом умовлянь та погроз дізнатися, хто саме та за яких обставин підписував крамольного листа.

І от уже вривається Антоніда Василівна ввечері до профілакторію, коли якраз працювала зміна медичної сестри М. І. Черкун, та й докоряє: «Як же ви могли таке підписати?! Чи ж ви не знаєте, хто я та яка я?!»

А в Марії Іванівни Черкун становище, прямо скажемо, складнувате. Чоловік її працює в управлінні залізниці. За кілька днів до того приїхав він з відрядження та недобрим голосом запитав: «Слухай-но, жіночко, якого це ти листа підписала на Антоніду Василівну? Тобі що, нема чого робити? Мене он уже Олексій Петрович про це запитував!».

А Олексій Петрович (не було нагоди сказати)— це чоловік Антоніди Василівни. І ще він заступник начальника управління Львівської залізниці.

От про що зараз думає Марія Іванівна Черкун. І ще на гадку спадає історія, яку в профілакторії вже не раз розповідала інша медсестра — Л. П. Нечипирович. Її чоловік — Іван Петрович Приходько, учасник боїв на Халхін-Голі та Вітчизняної війни, тридцять років пропрацював на Львівській залізниці, останнім часом начальником дорхімлабораторії. І так, уявіть собі, якось збіглося: коли Антоніда Василівна звільнилася з профілакторію, Івана Петровича викликав начальник локомотивної служби А. Є. Никитський, безпосередній підлеглий О. П. Алексеєнка (це теж, мабуть, просто нещасливий збіг). Та й сказав тоді Никитський Приходькові: «Пора вже, Іване Петровичу виходити на заслужений, бо на роботі у вас теє...» «Оце до квітня попрацюю, а там і піду», — пояснив ветеран. «Ні, до квітня не можемо чекати, всю роботу провалимо», — розтлумачив локомотивний керівник. І ще кілька разів викликав. Аж поки показав проект наказу: запроектували Приходьку стягнення. Товариші порадили: чи воно тобі треба, Іване, догану під кінець служби схопити?! Подавай краще на пенсію!» Послухав старий заслужений залізничник дружньої поради. Подав заяву. Але дуже це на нього подіяло. Дала себе знати давня хвороба. І заліг у ліжко. Дуже серйозно.

Про все це згадала Марія Іванівна Черкун. І, щоб не було ніяких подібних збігів, про всяк випадок взяла та підписала (а за нею і санітарки її зміни) нового листа: мовляв, того, попереднього, ми підмахнули, не відаючи, що творимо, під час бенкету, будучи, мовляв, «під газком».

Я спеціально так докладно описав цей епізод, щоб читачі, бува, не стали обвинувачувати М. І. Черкун, профорга, єдиного, до речі, комуніста в колективі профілакторію, у якійсь винятковій безпринципності. Треба ж зрозуміти становище жінки.

Намагалася Антоніда Василівна зібрати ще підписи під цим листом, до декого навіть додому їздила аж у приміське село. Але ті виявилися стійкішими. Обмовляти себе не стали.

А в профілакторії, коли дізналися про другий лист, почалася неабияка буря. Чи мені вам казати, як позначаються на роботі такі макси-бурі в міні-колективах. Скаржилася мені новий головний лікар: «Не знаю вже, за що перше братися: чи робітників лікувати, чи персонал заспокоювати. Вже кілька доповідних написала про те, що А. В. Алексеєнко тероризує колектив, не дає працювати».

Я довго розмовляв з Антонідою Василівною Вона все допитувалася в мене: «Не розумію, чого ще від мене хочуть?!»

І з заступником начальника управління Львівської залізниці О. П. Алексеєнком ми також довго розмовляли. Він повідав: «Я в це діло не втручався. Дружина моя гарячої вдачі, спочатку, бува, зробить, а потім шкодує. Але я завжди пишаюся нею. Вона справедлива людина».

Припускаю, що з цього приводу в читачів може скластися інше враження.

Що ж, і відносно справедливості теж думки, бува, розходяться...

О. КРУКОВЕЦЬ.

м. Львів.

Мал. Ю. ЧМИРЬОВА

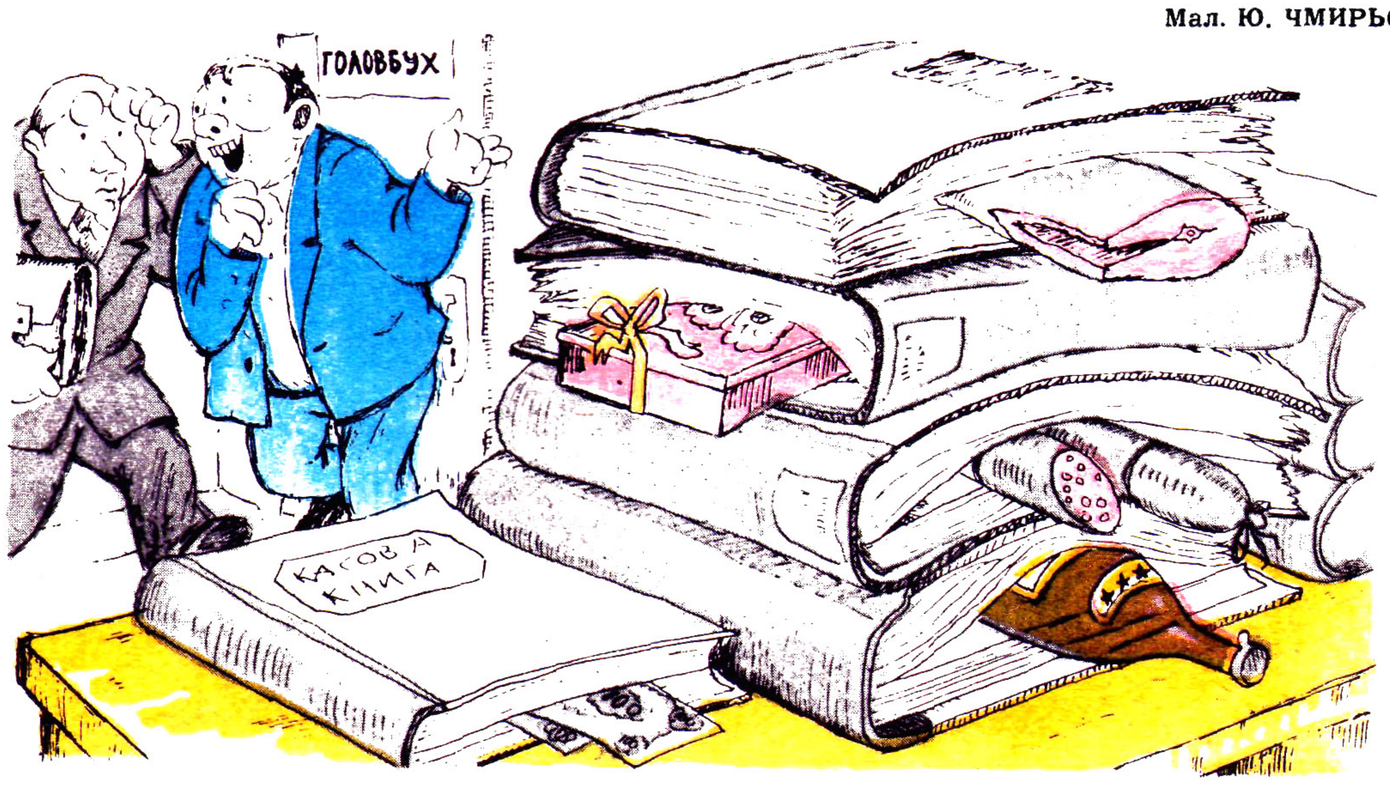

— Документи для ревізії я вже приготував.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

АВТОМАТ — самокритика хулігана.
ВИКУП — банний день.
ЗАЛІЗЯКА — кишеньковий злодій.
ЗАБІГАЙЛІВКА — крос.
ІНОХОДЕЦЬ — невірний чоловік.
ЗАВОДИЛО — стартер.
ГУЛЯКА — здорова гуля.
ПАРОВОЗ — таксі для молодожонів.
ДИМОХІД — курець на прогулянці.

А. КУМАНСЬКИЙ.

ПІВОНІЯ — курка.
ВОДЕНЬ — лід.
СВИНЕЦЬ — кабан.
ЧЕРЕВИК — шлунок.

О. БРИЩУК.
с. Паплинці Хмельницької області.

perec-ua.
perec-ua.

Щаслива старість

ГУМОРЕСКА

Гадаю, не погрішимо проти істини, коли щиро визнаємо, що ані мудрі біологи, ані доскіпливі геронтологи поки що не дійшли єдиної думки, коли саме для людини наступає щаслива старість.

Те, що вона наступає, — не секрет ні для кого. А ось коли саме, — навіть для вчених загадка.

А як на мене, то вона, ота щаслива старість, бере свій початок з того самісінького дня, коли ви на пенсію виходите. Та ще, звичайно, коли цей урочистий для вас акт здійснюється на найгуманнішій основі. Тобто без тиску, без писку і навіть без отих делікатних натяків, які не те що людина, а й старий кінь із півслова зрозуміє.

Саму мрію про вихід на пенсію ви кілька тижнів, а то й місяців, буквально виношуєте у своєму серці. Як і своє перше трепетне почуття до коханої, не висловлюєте її до пори, до часу нікому.

Заяву ж, у визначений вами день, пишете швидко, рішуче і дуже лаконічно. А подаєте її тихо, обережно, щоб своїм несподіваним рішенням не вразити ні керівництва установи, ні членів колективу. І все ж через одну-дві хвилини ви побачите і відчуєте, що ваша цілком мирна заява — то бомба.

В установі зчиняється така метушня, ніби кінець світу наступає.

— Як, ви нас покидаєте?! — прибігає до вас той із співробітників, котрий першим почув новину. — Ви подумали, зважили, що робите?! Вам заслужений відпочинок, це добре, а нам такий удар!

Не встигли ви відповісти, заспокоїти товариша, який до цього з вами ледь здоровкався, а вже інший біля вас. Якщо це жінка, то неодмінно з плачем.

— Не вийде, голубчику, не вийде! Ми підемо до Петра Гнатовича (це до вашого начальника), ми будемо просити, благати, щоб він вас не відпускав! Ви ще такий молодий!

Від цих слів ви справді наливаєтеся здоров'ям, а щастя проникає у кожну вашу клітину. Але завірюхи, що закрутилася довкола вас, уже не спинити.

— Будь ласка, не йдіть, — у свою чергу, благаєте ви заплакану особу, — не просіть за мене, *бо Петро Гнатович, чого доброго, подумає, що я* спеціально ходаків до нього посилаю.

А тим часом у кімнатах, у коридорах біганина, гамір. То вже так і знайте, що збори готують, *похапцем збирають гроші на подарунок*, домовляються, хто виступить.

Під кінець дня збори. Спершу урочисте (з траурним відтінком) повідомлення. Його робить *схвильований, навіть розгублений керівник* установи.

— Товариші! Нас покидає, залишає назавжди, — керівник витирає хустинкою чоло, очі і киває головою у ваш бік, — чудовий член колективу...

А у вас десь глибоко в душі відлунює: «Невблаганна смерть вирвала з наших рядів...» І ви непомітно, теж в душі, схлипуєте. Від щастя, звичайно. У Петра Гнатовича тремтять губи, і він якось важко сідає на стілець, передаючи слово іншому.

У промовах — густий елей на вашу адресу. Всі говорять тільки про вашу працелюбність, про ваш авторитет серед товаришів, про заслужений вами вірою й правдою відпочинок.

Сердечні слова — це чудово! А ще ж подарунок! А ще ж букет квітів, а до нього й поцілунок!

На піднесеній душевній хвилі, з подарунком і квітами з'являєтесь додому. Тут вас неодмінно чекає святковий обід чи вечеря. Атмосфера вдома близька до лікарняної. Всі говорять лагідно, тихенько, всі біля вас ходять, наче біля фарфорової чашечки, яка може розлетітися на друзки не те що від дотику, а навіть від необережного подиху.

— Сьогодні не смійте мені чіпати батька! — пошепки наказує домочадцям ваша дружина.— І слова «пенсіонер» щоб я не чула ні від кого! Батько на заслуженому відпочинку.

Зауважимо, що у цій початковій фазі щасливої старості боронь боже думати про смерть. Бо такі настирливі думки декого неодмінно переслідують. І, як показує практика, приводять вони не до добра, а до могили.

Отож укладаєтесь у постіль з райдужною думкою: добряче виспатись. А там, уже з завтрашнього дня, на вас чекає риболовля, читання художньої літератури і традиційна гра в доміно.

І як же ви здивуєтесь, коли назавтра вас підніму рано-ранесенько. І зовсім не для того, щоб ви не запізнилися накопати черв'яків, зварити гороху та зібрати рибальське спорядження.

— Таточку, вставай! — ніжно так дружина до вас.

— А що таке?

— Та збігаєш на базар, картоплі купиш, бо в мене по дому турбот до біса.

— Хотілося б іще полежати, я ж уже... — позіхаєте, натякаючи, що ви вже на заслуженому відпочинку.

— Так то воно так, — погоджується дружина, — але, крім тебе, мені ніхто не допоможе.

Ви, крекчучи, встаєте, умиваєтесь, одягаєтесь і йдете на базар. За годину і впорались. Тепер можна розпланувати свій день.

— Ти ж не роздягайся, — просить дружина,— досі магазин відкрився, то принесеш молока та сиру.

— Тільки не затримуйтесь,— додає і донька,— бо ще Андрійка в дитсадок відведете, гуляючи.

Молоко ви принесли. Андрійка в садок відвели. А той дитсадок, на лихо, від дому — не близький світ. Після такого походу не гріх і посидіти, газету почитати. Та ваш намір випереджує нове прохання:

— Таточку, винеси у двір доріжки, килимки та повибивай гарненько. Тільки розташовуйся десь далі, а не там, де жінки білизну сушать, бо ще котра вилає.

— До речі, мамочко, у мене вже ноги гудуть, — з образою нагадуєте дружині, — ти ж розумієш, що я вийшов на заслужений...

— Так ось і я тобі нагадую одну відому істину, — не давши договорити, повчально відповідає дружина. — Найкращий відпочинок — це вічний рух. І не забудь, що варто вийти з ритму, як тебе не стане.

Ці прості, але мудрі слова діють на вас благотворно. Справді, після безперервної праці протягом сорока років раптом зупинитися — це таки необачність. І саме тоді, коли благополучно дожив *до щасливої старості*.

— Що там іще робити? — запитуєте з ентузіазмом, повернувшись з повитрушуваними килимками і доріжками.

— Та тут уже такого нічого й нема, — каже дружина. — Хіба збігай по хліб, потім купиш мені оцту, замовиш ліки в аптеці, заплатиш за квартиру, а повернешся, то віднесеш і здаси пляшки. А там Андрійка приведеш. Власне, на сьогодні й досить. Ти ж іще не втягнувся. Трохи обвикнеш, втягнешся, тоді ще обов'язків накинемо.

— А які це пляшки? — почувши про обов'язки, запитуєте ви з роздратуванням.

— З-під пива, — уточнює дружина.

— А я його пив? — сердитесь ви, бо пива не те, що не вживаєте, а взагалі не любите.

— Ну, не ти, зять пив.

— То нехай сам і пляшки здає!

— Коли ж йому здавати, — знизує плечима ваша дружина. — Цілий день працює, а додому прийде — від телевізора не відтягнеш, бо як не футбол, то хокей. Заради себе прошу, щоб мені з тими пляшками не тягатися.

Так минає перший день вашої щасливої старості.

Увечері ви, як кажуть, без задніх ніг падаєте у ліжко. *Вам уже не хочеться ні на риболовлю*, ні читати, ні козла забивати. Перед тим, як поринути в солодкий сон, у голові промайне єдина і дуже втішна думка: «При такому щоденному *ритмі заслуженого відпочинку про навісну смерть* не те, що думати, а й згадати не буде коли».

А саме в цьому, як на мене, і суть щасливої старості.

І. СОЧИВЕЦЬ.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Сила звички.

ЗАСПОКОЇВ

Байка-жарт

Вболівала,
Турбувалася Вівця
За рідненького синочка —
Баранця.
— Ти на сцені виступаєш
Перший раз,
Підготуйся, щоб усе було
Гаразд!
— Не турбуйся, моя мамо,
Не журись!
Бекну так я,
Щоб аж стіни
Затряслись!

ЗАГАДКА

Скажіть мені,
У чому суть,
З яким спізнався
Він секретом?
Його всі хіміком
Зовуть,
Хоч він працює
Завбуфетом.

КОЛЕКТИВНА ВИНА

— Чом з роботи пізно ти?
Мо', яка біда є?
— В нас недружний колектив,—
Гриць відповідає. —
Хлопці змовились в одне,
І таке вчинили:
Йшли додому, а мене,
Бач, не розбудили.

Володимир ГРАБОУС.
м. Ровно.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— А ось приблизно такий вигляд, внучку, мають твої батьки.

КОЛИСЬ ПОВЕРНУТЬСЯ

...15 липня 1978 року мешканка Полтави М. П. Ґетта через 11-е поштове відділення міста переказала на адресу Київського бюро добрих послуг 10 карбованців з проханням купити за ці гроші пляшку шампанського, букет квітів і вручити племінниці, котра проживає по вулиці Ванди Василевської, 15, кв. 28...

Звичайно, ж, читач уже здогадався, що вищеназваного подарунка не було куплено і грошей громадянці Гетті не було повернуто. Однак, ніхто не сумнівається, що гроші люблячої тьоті не пропали і обов'язково колись повернуться до неї. Принаймні, в цьому запевнили нас працівники не лише 11-го поштового відділення м. Полтави, але й Полтавського та Київського головпоштамтів. Хоч поки що й не вдалося з'ясувати, де саме знаходяться ті гроші.

Отже, громадянка Гетта може бути абсолютно спокійною. І вдячною за турботу поштовиків про заощадження її кровного червінця.

В. КИРИЛЕНКО.

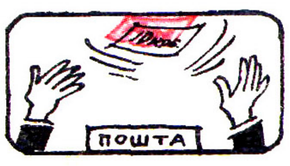

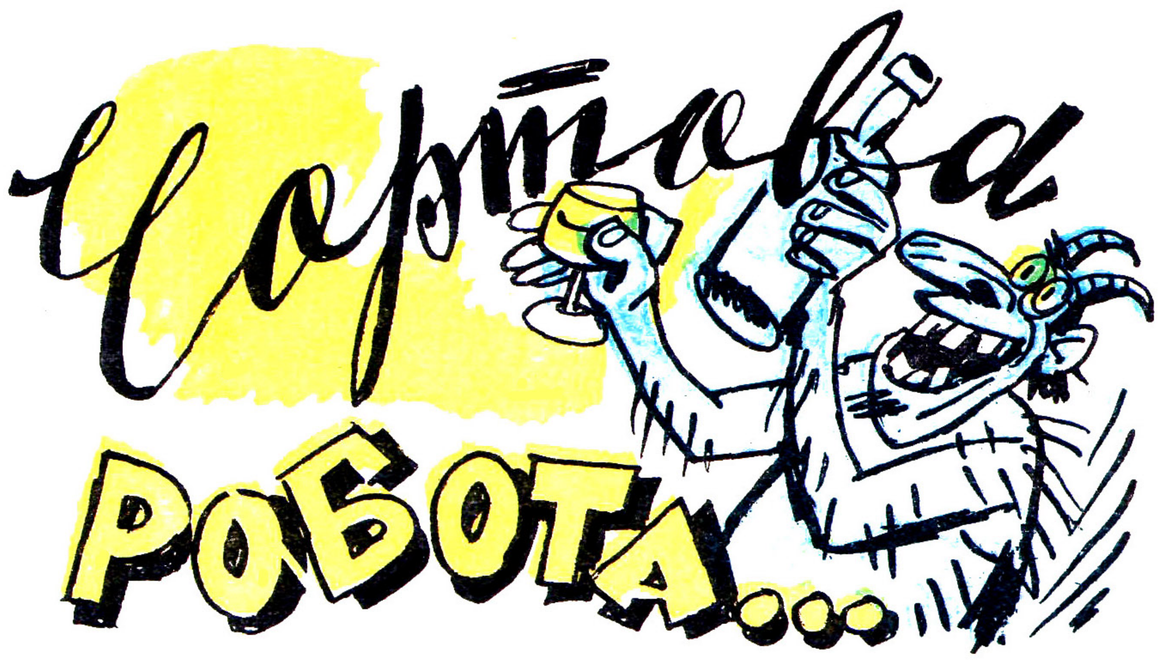

КАЗКА-ЖАРТ
із серйозним натяком

Давно це було, коли ще люди не знали, що таке виноград. Один чоловік прийшов до бога та й каже:

— Боже праведний, багато ти зробив для людей. Є у нас цибуля і перець, є часник і редька. Хвала тобі й шана за це! Та чи не організував би ти, *господи*, *чогось солодшого*?

Почухав бог потилицю та й каже:
— Гаразд. Підсолоджу я тобі душу.

І дав людині виноградну лозу.

— Тільки дивись, — наказує, — бережи її, доглядай та поливай, щоб виросла...

Приніс чоловік ту лозу додому, в найкращий грунт посадив, врожаю чекає.

Почув чорт, що людина добру справу затіяла, і чорні думки завирували в його чортівській голові:

— Ач чого захотів — солодкого... Ось я тобі!..

Темної ночі забрався чортяка в город і давай кущ виноградний корчувати.

Почув це господар, вискочив, угрів нечистого мотикою та так, що той ледве не гигнув на місці — кульгаючи та охкаючи, втік. Але одного виноградного чубука таки встиг відламати.

Пошкандибав у гори. Посадив між скелями виноградну лозу і теж чекає врожаю.

Минав час, і настала пора виноград *поливати*. *Чоловік набрав води* з криниці і полив свій виноградний кущ. Побачив чорт, як чоловік доглядає виноград, і свою лозу надумав полити. А води ж у горах немає! Впіймав тоді чортиська дикого індика, убив та й полив індичою кров'ю свій виноград.

Вдруге настала черга поливати. Впіймав чортяка вовка, убив і полив свою лозу вовчою кров'ю.

Настала пора третій раз поливати. Впіймав чорт вепра. Вбив і полив його кров'ю виноградну лозу.

Вродив виноград у чоловіка і в чорта вродив. Чоловік почав із виноградних ягід солодкий ізюм робити. А чорт є чорт. І тут нечисте діло замислив. Чавить виноград і вино з нього робить, та ще й людям став підсовувати. Нестійкі елементи й клюнули на те чортівське пійло...

Тому-то воно так і виходить. Вип'є чоловік чарчину вина — на індика схожий. Пихатий такий, нахваляється, погрожує всім... Вип'є другу — не людина, а вовк. Злий, битися лізе. Вип'є третю — не людина, а свиня-свинею: з ніг падає, в багнюці валяється...

Отож і кажете, хто винен, що у нас алкоголіки ще є? Звичайно, чорт, його робота...

Валентина ЗАПОРОЖЕЦЬ.

ОПЕРАЦІЯ «ВИБОРИ»

Сигнал до початку операції було дано в шість нуль-нуль 17 квітня. По всій території Родезії приведені в стан повної бойової готовності війська виступили зі своїх казарм. Солдати отримали боєкомплекти і надягли каски, ревнули бронетранспортери. Військові частини за всіма правилами брали в лещата населені пункти, солдати хапали все доросле населення, кидали в машини і відвозили геть. Перелякані діти кричали і тяглися худими рученятами до заплаканих матерів, чоловіки опиралися, але опір був марний: натренованими прийомами хвацькі вояки закручували їм руки за спину. Старі, звернувши свої погляди до всемогутнього африканського божества, благали його про допомогу. Але великий Мумба-Юмба був не в силі зупинити військову операцію, якою із Солсбері керував особисто Ян Сміт...

Ні не подумайте: доблесне Смітове воїнство цього разу полювало не за черепами, а за голосами. Кожен схоплений і притарабанений на виборчу дільницю африканець давав як мінімум один голос. А з декотрих вичавлювали навіть два — спонукували голосувати двічі. Чорношкірих чоловіків і жінок пропускали крізь частокіл багнетів, тицяли в руки бюлетені й підштовхували до урни.

На такий, аж ніяк не загальноприйнятий манір заводій родезійських расистів Ян Сміт проводив, з дозволу сказати, парламентські вибори. Цією операцією малося на меті доскочити двох цілей: по-перше, відкинути закиди світової громадськості щодо нерівноправності рас у Родезії і про людське око продемонструвати торжество демократії; по-друге, встановити віху для позначення моменту, після якого влада, що належала жменьці білих плантаторів, начебто передається в... руки африканської більшості.

Вибори, зважаючи на специфіку міжрасових взаємин, проводилися в два прийоми. Спочатку голосували тільки білі — ця процедура проходила більш чи менш благопристойно і була «провернута» за один день. Прибічники Сміта одержали в майбутньому парламенті 27 місць. Одне місце Сміт із природженої люб'язності віддав «білій опозиції». Не будемо уточнювати, що то таке, — все одно ж бо одне тільки місце! Чорношкірі громадяни, як менш свідома частина населення, голосувала в другу чергу, і їм (стратег Сміт, зрозуміло, передбачав деякі ускладнення!) давалося на це п'ять днів. Вибори проводилися, так би мовити, квадратно-гніздовим способом: країна ділилася на квадрати, 17 квітня проводилася облава на виборців у одному квадраті, 18-го — в другому і так далі. Інакше нічого не витанцьовувалося: щоб охопити голосуванням усю країну водночас, невистачало живої сили і військової техніки. А більша ж частина родезійської території, як відомо, перебуває під контролем патріотичних сил.

«День ікс» — дата голосування африканців — до останньої миті тримався в глибокій таємниці, за розголос якої Сміт пригрозив військовим трибуналом. У Солсбері не без причини боялися, що, вивідавши цю дату, партизани піднесуть расистам не один сюрпризик і перекапустять «свято демократії». Вони уже не рік, не два отруюють життя білим плантаторам.

Ще задовго до «дня ікс» Сміт із властивою йому далекоглядністю збагнув, що з армією, яка була в нього під рукою, провести голосування у стиснуті строки не вдасться. Воно може розтягтися на багато місяців. Сміт вирахував, що для проведення виборів потрібна як мінімум пропорція — один автомат на двадцять п'ять виборців. Під військові знамена в числі інших були поставлені сім тисяч колоністів віком від 50 до 60 років. Гострота ситуації в країні закривала перед симулянтами всі лазівки: на призовних пунктах довідки про ревматизм, діабет, радикуліт і навіть гіпертонію до уваги не бралися. Від строю звільнялися тільки паралітики...

Африканцям виділили в новому парламенті 72 місця. Співвідношення 28 до 72 візуально створює картину влади у вищому органі країни представників народу Зімбабве. Не будемо, одначе, забігати наперед. Як мовиться, поспішиш — людей насмішиш. А сміятися поки що рано...

Як бачите, в самій країні проведена була грунтовна робота. Але Сміт вирішив, що для успіху справи цього не досить, і напередодні операції «Вибори» провів ряд бойових операцій за межами країни. Це було щось наче своєрідна артпідготовка перед рішучим наступом. Його авіація скинула бомби на табори родезійських біженців у сусідніх країнах Мозамбіку і Ботсвані. А потім банда родезійських головорізів обстріляла в столиці Замбії місті Лусака центр представництв національно-визвольних рухів півдня Африки. Тільки після цього була оголошена дата голосування...

Грунтовність, з якою велася підготовка до голосування, свідчила про серйозність намірів Сміта. Не менш серйозно поставилися до планів расистів і джентельмени у Вашінгтоні, Лондоні й деяких інших західних столицях. Правда, офіційна їх позиція хилиталася з боку в бік, як ганчірка на вітрі. Спочатку вони з усією серйозністю піддали сумніву майбутнє родезійське голосування: воно не може відбити волі переважної більшості родезійців. Проти цього годі що сказати: що правда, то правда. Потім Вашінгтон уніс деякі корективи в свою позицію: треба, мовляв, власними очима глянути, що там ладнається той Сміт обладнати. Оголосили, що в Солсбері вирушить численна делегація американських сенаторів, щоб простежити за «чесністю» голосування. Цю звістку Ян Сміт, зі всією своєю компанією зустрів дружним «ура». Оце американці! Оце політики! Та й прибуття в Родезію такої поважної делегації фактично узаконить вибори! Плантатори запевнили сенаторів, що приймуть їх за першим розрядом і виділять для цього із бюджету стільки грошенят, скільки треба буде. На транспорт, на охорону, на кишенькові витрати. А тут іще одна приємна новина: в Лондоні розглядають питання про відрядження у Солсбері аналогічної делегації. Тиха радість расистів перейшла в бурхливий до непристойності тріумф, і в повітря полетіли коркові шоломи.

Як відомо, все геніальне — просте. Ян Сміт дійшов геніального висновку: якщо Вашінгтон і Лондон визнають результати виборів у Родезії, то вони відмінять економічні санкції. А тут іще солодкою музикою пролунало нове повідомлення: в сенат США подано проект резолюції, яка передбачає відміну санкцій проти Родезії не пізніше, як через десять днів після виборів.

Правда, поки в Солсбері расисти від радощів навприсядки ходили, США внесли в свій курс нову поправку: рішення відправити в Солсбері делегацію сенаторів викликало таке обурення в Африці й усьому світі, що Вашінгтон потихеньку дав задній хід — вирішив обмежити свою присутність на виборах «окремими спостерігачами». Сміт, зрозуміло, засмутився, але не так, щоб аж. Яка б там не була та присутність — окрема чи не окрема, вона надала родезійським виборам певної подоби солідності й законності. А чого іще треба було расистові Сміту?! Етимологічні словники визначають слово «лицемірство» як поведінку, яка прикриває нещирість удаваною доброчесністю. Саме так можна сказати про «принципову» і «серйозну» позицію Вашінгтона й Лондона, які на словах піклувалися про інтереси народу Зімбабве, а на ділі допомагали расистам...

Повернімося, одначе, до родезійських виборів. Вони проходили за сценарієм, скомпонованим у штабі армії. Кореспондент англійського агентства Рейтер у ті дні захоплено писав: «Ян Сміт хоче дати населенню країни елементарні знання про демократичну процедуру». І Сміт дав: корінне населення Родезії пізнало ту «демократичну процедуру» власною шкірою. «Ну, а як же влада чорної більшості? — запитаєте ви. — Африканці ж отримали в новому парламенті абсолютну більшість». Так то воно так, але давайте не будемо підозрювати вовкодава Сміта в овечій простодушності — мовляв, засоромився свого расистського минулого, узяв та й віддав владу тому, кому вона й належати має. Гай-гай! Білі депутати мають право відкинути будь-який законопроект. Це — одне. Всі ключові ланки в Родезії — держапарат, армія, поліція — залишаються в руках білих. Це — друге. Цих двох причин досить, щоб зрозуміти одне: Сміт організував грубий політичний балаган, щоб пошити в дурні міжнародну громадськість. Над цим хотілось би посміятися, але це — не смішно. Це дуже сумно.

Володимир ЛАПСЬКИЙ.

ЯК НЕОНІЛА КРЮКОВА ДОКОНАЛА БАБУ ПАРАСКУ

(Майже за І. Нечуєм-Левицьким)

Ой, люди добрі! Що мені на світі божому робити? Дав же господь сусідів — нічого казати!.. Але ніхто мені так не допік, як та капосна баба Палажка Солов'їха!.. Так уже ж її обминаю, обходжу десятою вулицею: отже зачепить! Якби я під землею лежала, вона б мене, капосна, і там знайшла... Але, виявляється, не знала, не відала я, людоньки добрі, що таке справжня біда, що таке справжнє лихо й позорисько... Палажка Солов'їха що — ну, по кутку щось про мене рознесе, ну, по селу розтеліпає-розпатякає. Але ж не на весь район, не на цілу область, не на всю Україну... А через Нілку тепер мене знають і в Кіровограді, і в Полтаві, і в Дніпропетровську, і в Києві, і ще бог знає й де... Через яку Нілку, питаєте? Через оту, з Попівки, із сусіднього села, що в артистки вибилася. Я ж її ще отакусінькою знала, у війну вона народилася — циганча мале, в пилюці на вулиці купалося, а потім до школи бігало... І матір її, Федору, знаю: гарна молодиця, в колгоспі трудилася, співала гарно, зараз на пенсії. Хай би й дочка її співала та грала: вивчилася в тому культосвітньому училищі на баяні рипіти, настановили її директором районного Будинку культури в Долинському — ну й рипи собі, директоруй! Дак ні, закортіло далі вчитися — гайнула в театральний інститут аж до Києва. А зараз, бачте, вона не просто Нілка, а Неоніла Крюкова — артистка Київської державної філармонії!.. Їздить скрізь, виступає. Подейкують, ніби в Москві вже була, у Білорусії, іще десь... Ну й хай би собі їздила-виступала, хай би читала всякі оповідочки та віршики... Що, що, питаєте, яких письменників читає? Та хіба всіх запам'ятаєш — казали, душ із тридцять набереться: і українських, і російських, і білоруських, і казахських, і грузинських. За інших ручатися не стану, а з українських сама, на власні вуха чула по радіо: і Олеся Гончара вона читала, і Григорія Тютюнника, і Бориса Олійника, і Дмитра Павличка та Івана Драча. І тих, що смішно пишуть: Степана Олійника, Федора Маківчука, Павла Глазового... І ви знаєте, нічого гріха таїти, ловко розказує-читає. Я й сльозу пускала, коли слухала, і сміялася аж до кольок у животі — навіть про Палажку Солов'їху і про дяка з дячихою на той час забулася... А тепер, люди добрі, не плачу й не сміюся, тільки охкаю з досади. Бо добралася вона й до мене, ота Крюкова. «Не можна бабі Парасці вдержатись на селі», оте, що Нечуй-Левицький написав, читає. Та не просто читає, а ще в лицях показує, прямо таки мій голос і мій портрет передає, а люди (переказували мені) слухають і «ги-ги-ги» та «га-га-га» — сміються-регочуть. А чого, питаю вас, реготати, чого зуби скалити, що в тім смішного? Ну, розказувала б про Палажку Солов'їху чи про лисого дяка, якому я череп кочергою увігнула, або про його витрішкувату дячиху, дак ні — вона про мене та про мого Омелька... Подейкують, ніби та Крюкова вже лауреат аж двох республіканських конкурсів. Думаю, що брехня, мабуть, Палажка, на зло мені, розпустила таку чутку. Або й дячиха — за те, що її дяка провчила, — нателіпала. Але, хоч би й лауреат, все одно, гадаю, далі вона не піде. Хоч їй і ляпають у долоні, хоч і галасують «біс» на кожному концерті, а в заслужені артисти, думаю, ніколи не виб'ється, повірте мені...

О, чогось Омелько гукає. Що, що? Ні, ви чули, людоньки добрі, знову Крюкова про мене по телевізору розказує! Омельку, чуєш, Омельку, вимкни к бісу того телевізора, бо і його розіб'ю, і тобі буде те, що дякові! Мало мені Палажки Солов'їхи, мало Неоніли Крюкової, то ще й ти допікаєш! Ой, людоньки добрі, не можна мені на світі жити, хоч лягай та й помирай зразу! Їй-богу, як далі так буде, помирюся з Палажкою Солов'їхою. Побий мене грім, помирюся! От побачите!..

Монолог баби Параски записав
Ів. НЕМИРОВИЧ.

Мал. В. ПЕТРЕНКА
(м. Вінниця)

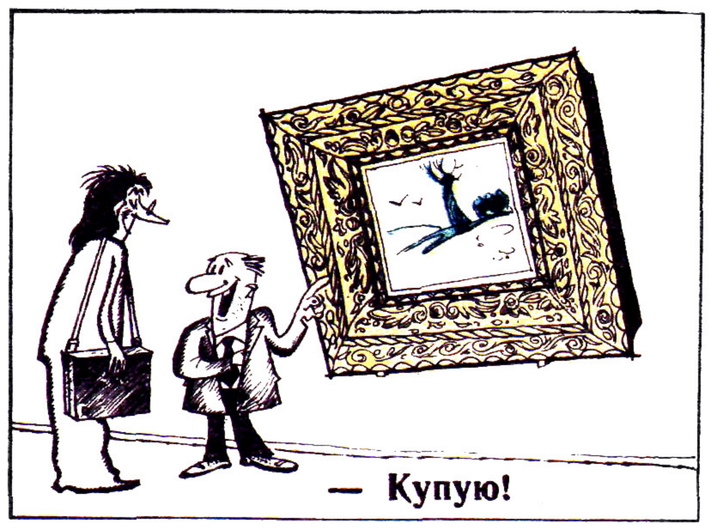

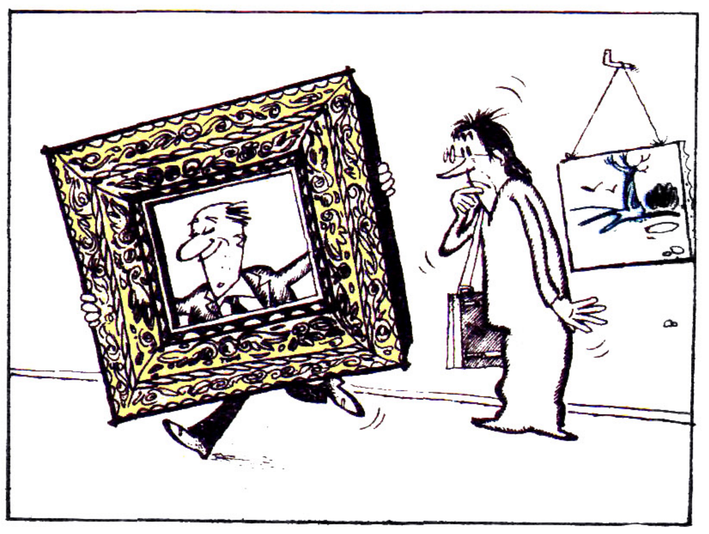

. . . . . .

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

З райцентру Саврані до редакції надійшов лист, в якому повідомлялося про те, що у продовольчому магазині № 2 (завідуюча Піонтковська В. Я.) зловживають, порушують правила торгівлі, грубо ставляться до покупців тощо. Перець звернувся до Одеської облспоживспілки з проханням розібратися у цій справі.

Заступник голови правління облспоживспілки П. А. Остапенко повідомив редакції, що лист було перевірено на місці і факти, вказані в ньому, підтвердились. За грубе порушення правил радянської торгівлі, обважування та обраховування покупців Піонтковську В. Я. з посади завмага звільнено.

Правління райспоживспілки, крім того, суворо вказало заступникові голови правління по торгівлі Ткаченку В. П. та головному бухгалтерові Тонітовській Н. М., зобов'язавши їх посилити контроль за роботою магазинів.

МУЛЬТИК З ПЕРЦЕМ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

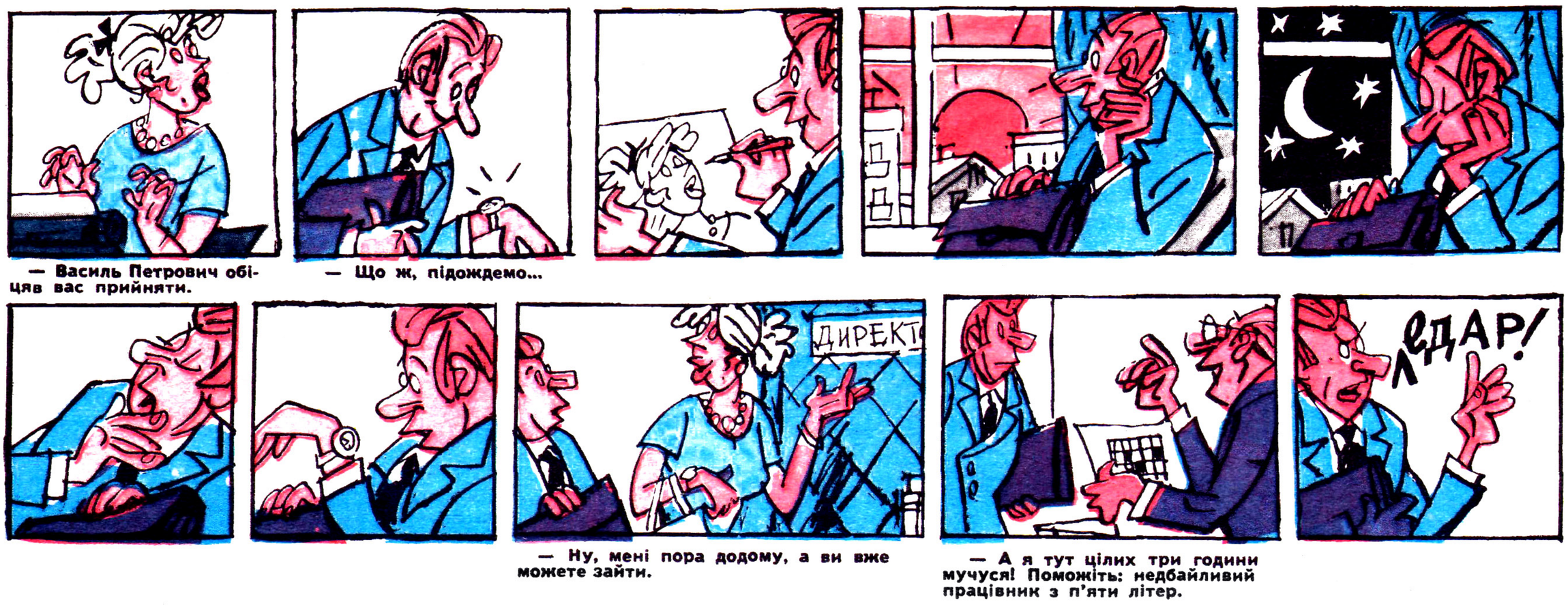

— Василь Петрович обіцяв вас прийняти.

— Що ж, підождемо...

— Ну, мені пора додому, а ви вже можете зайти.

— А я тут цілих три години мучуся! Поможіть: недбайливий працівник з п'яти літер.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЯК ІВАСИК БРАТИКА ЗАБАВЛЯВ

Був у Івасика маленький братик, Андрійко. Він нічого не вмів говорити, тільки: «Дай!».

Візьме Івасик автомобільчика погратись. Андрійко одразу ж: «Дай! Дай!».

Віддасть Івасик йому автомобільчик, а собі тракторця візьме. Андрійко ж в одній руці автомобільчик тримає, а другу за тракторцем простягає.

Ось який він був!

Одного разу гралися вони на подвір'ї. Раптом Андрійко здійняв руки до неба і закричав:

— Дай-дай-дай!

— Що тобі дати? — глянув Івасик угору. — Там же нічого нема. Тільки одна біла хмаринка.

— Дай! Дай!

— Хмаринку? — перепитав Івасик. — Не можна! То ж не іграшка!

— Дай! — стояв на своєму Андрійко.

— Хмаринко-хмаринко, — попросив Івасик, — спустись, будь ласка, до нас. Мій братик хоче з тобою погратись.

Хмаринка спустилася. Андрійко підбіг до неї, обережно доторкнувся. Бачить — хмаринка лагідна. І почав її товкти, термосити. Потім вискочив на неї і ну стрибати, ніби це не хмаринка, а копиця сіна. Не витримала вона. Висковзнула з-під Андрійка — та тільки її й бачили.

Ще більше розвередувався Андрійко.

— Дай, дай-дай! — репетував він, здіймаючи руки до неба.

— Там же нічого нема. Тільки сонце, — заспокоював його Івасик.

— Дай!

— Не можна! Сонце ж — не іграшка і нам не належить. Воно для всіх людей світить.

— Дай!

Нічого робити.

— Сонечко-сонечко, — попросив Івасик, — спустись, будь ласка, до нас. Мій братик хоче з тобою погратись. Тільки трохи свою температуру пригаси, щоб він не обпікся.

Сонце й скотилося додолу. Андрійко спершу несміливо до нього підступав. А тоді взяв і почав кидати ним, немов м'ячем. Терпіло-терпіло сонце — та лусь Андрійка по лобі своїм промінчиком! Андрійко упав, а сонце знов на небо піднялося.

Дуже злякався Івасик за свого братика. Але даремно. Сонце вдарило його легенько, і він тут же підвівся. І той сонячний удар пішов йому на користь. Він перестав на кожному кроці кричати «дай!». Замість того запитував: «Можна?»

Анатолій КОНЕЛЬСЬКИЙ.

ЦАПОЧОК-ДІДОЧОК

— Знаєш, мамо, — каже
Петрик
Якось за обідом, —
Що цапочок баби Векли
Народився дідом!
Що, не віриш? Сам я бачив
Біля водопою:
Ось такий манюній скаче,
А вже з бородою.

Михайло ТКАЧ.

ЗАГАДКА ПЕРЧЕНЯТКА

День і ніч вона шуміла,
Стугоніла,
Шаленіла...
Через той нестримний
гнів
Світ навколо
Побілів.

(Хуртовина)

Павло ЛАВРИК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

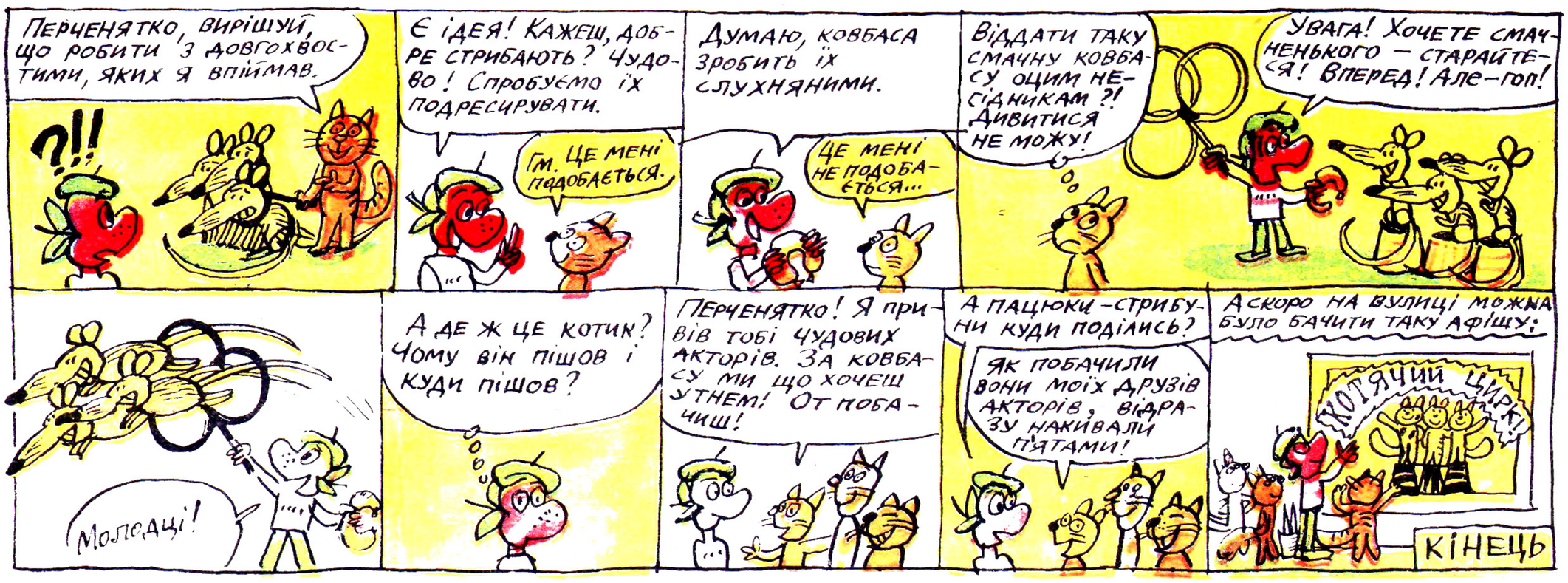

Дали перцю!

Коли група народного контролю колгоспу «Більшовик» (село Горбачі на Чернігівщині) виявила, що у їхньому господарстві погано доглядають телят, через що були випадки падежу, голова правління Сало А. М. та головний зоотехнік колгоспу Карпенко І. Г. почали на контролерів гримати — мовляв, лізуть не у своє діло. А коли голова групи народного контролю колгоспу Шуляк Н. С. викрив ще й те, що головному лікареві Кобижчанської дільничної лікарні Мельнику В. А. у колгоспі незаконно обміняли корову, Сало і Карпенко стали відверто переслідувати Шуляка. Про це колгоспники написали редакції.

Після втручання в цю справу Перця голова Бобровицького районного комітету народного контролю Н. П. Ющенко повідомив редакції, що за допущений падіж телят на Сало і Карпенка зроблено грошові нарахування. Матеріали перевірки сигналу про незаконний обмін корови на фермі та затиск критики і переслідування голови групи народного контролю Шуляка Н. С. обговорено на бюро райкому партії. Голові колгоспу Сало А. М. та головному зоотехніку Карпенку І. Г. оголошено суворі догани з занесенням до облікових карток. А рішенням загальних зборів колгоспників Сало А. М. з посади голови правління колгоспу звільнено. За незаконний обмін корови у колгоспі та зловживання при будівництві житлового будинку лікареві Кобижчанської дільничної лікарні Мельнику В. А. оголошено сувору догану з занесенням до облікової картки.

БАЙКИ У ПРОЗІ

* * *

— Як все-таки наша техніка ще відстає! Двадцятий вік, а доводиться вручну працювати! — скаржився Кишеньковий Злодій.

* * *

— Я вашої медицини не визнаю, — любив говорити Удав. — Що мені дадуть ваші таблетки, бодай їх і тричі на день приймати?.. Ні, у мене свій метод лікування. Я приймаю у день по кролику і, як бачите, завжди здоровий!

* * *

Равлик гостро критикував на зборах Черепаху:

— У той час, як ми йдемо вперед семимильними кроками, вона своїми безвідповідальними черепашачими темпами зриває нам увесь план!

* * *

— Ми з тобою, колего, відомі у цих краях підйомні механізми. — по-простецькому говорив Будильник Баштовому Крану. — Ти піднімаєш, і я теж щоранку піднімаю...

* * *

Стовп підгнив і похилився.

— Нарешті! — зрадів він. — Тепер і я стану таким же знаменитим, як і падаюча Пізанська башта.

Валентин ЧЕМЕРИС.

м. Дніпропетровськ.

Мал. М. ЛИТВИНА

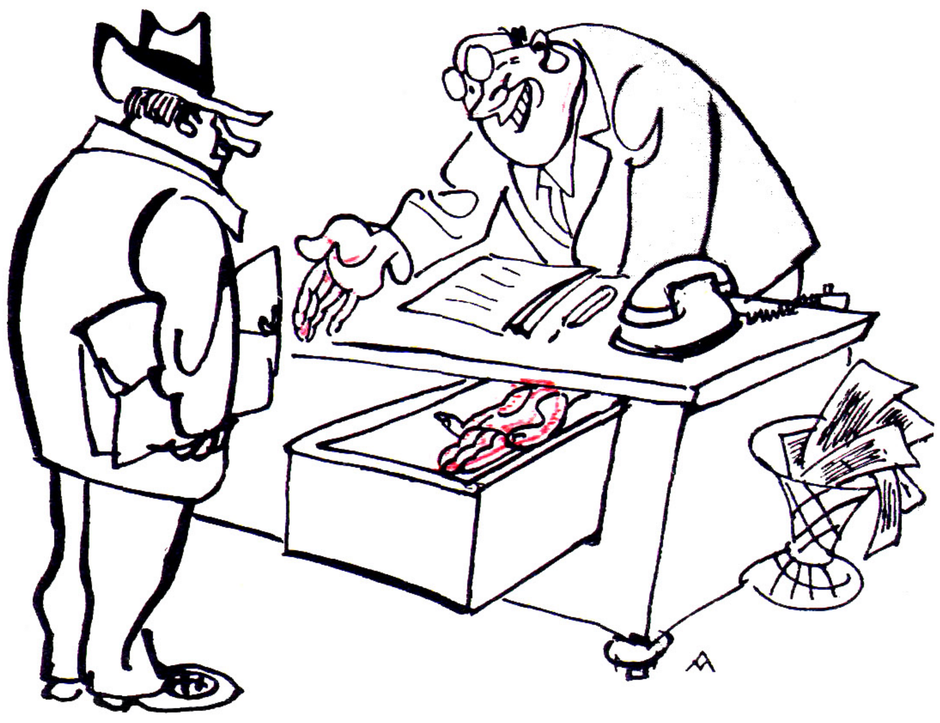

— сіДАЙТЕ.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Ми з вами, мамо, в різних вагових категоріях.

Вибрики Пегаса

«І замовкла дівчинонька
І козак замовк,
Тільки листя шелестіло,
І почувся цмок».

І. Р-іч з Житомирщини.

— Ваш цмок довелося відхилити як занадто голосний. Повертаємо його Вам на доробку.

* * *

«Забрів якось в ресторан
кліент одинокий
Замовля собі сто грам,
неморгнувши оком
Випиває, закурив, та й знов
замовляє,
а ніякої закуски не
употребляє».

С. Ш-ко з Ворошиловградської області.

— Не моргнувши оком, оцінили Ваш вірш як високохудожній. А моргнувши, переконалися ще й в інших його достоїнствах.

«Теща для нас — таємниця,
Вона зятя любить прямо,
Щоб раненько не барився,
Ще до сходу сказав: — «мамо».

І. О-юк з Вінниччини.

— Не видавайте сімейних таємниць!

* * *

«Товариш є у мене — Толік,
горілку він, як воду п'є.
Скажу я вам, цей алкоголік
Життя собі і всім псує».

В. Н-ко із Запорізької обл.

— Радили б Вам бути вибагливішим у виборі товаришів!

* * *

«Лисиця п'є, гуляє, веселиться.
Але в ночі, ночами їй
не спиться».

О. Б-ко з Одещини.

— Загалом, узагалі,— здорово! Але зокрема, конкретно, в даному випадку,— хотілося б чогось більшого. Постежте ще кілька ночей за Вашою лисицею.

МІНІ-ГУМОРЕСКИ

ЧОМУ НЕ ЗАХОДИТЬ ПРИЯТЕЛЬ?

Жінка поцікавилася у чоловіка, чом це його приятель Карпо Минович В'юн давненько у них не був.

— І не буде, — відповів чоловік.

— Посварилися, либонь?

— Сварка — пусте: помиритися можна. Тут діло серйозніше.

— Та чи не одружився Карпо?

— Ні, не одружувався. Кажу ж тобі: діло серйозне.

— Ой лишенько! Занедужав Минович, чи що?

— Не турбуйся — здоровий. Підвищили в посаді його. Великою рибою став Карпо В'юн. На нашу мілину не запливе.

ПОСПІШАВ

Филимон Фалько йшов одного ранку на роботу і зустрівся з уславленим доктором наук Непорожнім, з яким колись був трохи знайомий. Привіталися. Доктор наук спитав про здоров'я. Филимонові скаржитись ні на що — кріпкенький чоловік. Кортіло йому просто так... про се, про те погомоніти з видатною людиною. Та поки надумався, про що ж запитати, вчений попрощався й пішов: він дуже поспішав.

А за кілька хвилин Филимон оповідав своїм співробітникам:

— Зустрів оце я всім вам відомого Непорожнього. Великий чоловік... Які проблеми вирішує! Слухав би й слухав його, якби... — Филимон зітхнув, витримав паузу, — якби мені не так поспішати на службу.

Олександр МАЛАНДІЙ.

м. Суми.

Друже перче!

Хтось із моїх подруг спересердя сказав про працівників Вінницького міськпромторгу таке: вони, мовляв, тільки на словах піклуються про те, щоб у магазинах були товари першої необхідності. А насправді їхні заяви шиті білими нитками.

А я абсолютно з цим не згодна. Бо знайти білі нитки у Вінниці — то справжня проблема. Особливо номер 40. Та й інших кольорів негусто. Чорні нитки, наприклад, представлені тільки десятим номером...

Отже, шити білими нитками свої запевнення наші торговельники, мені здається, ніяк не можуть. Очевидно, вони просто пускають їх на вітер.

Л. РЯБОВА.

6 квітня я гостював у Києві і забіг до магазину «Подарунки», що на вулиці Карла Маркса, щоб зробити дружині який-небудь презент. У другому відділі цього магазину якраз продавали подарунковий набір, до якого входив і лак для нігтів — штука вельми дефіцитна і популярна серед жіноцтва. Заплативши в касу близько чотирьох карбованців і придбавши набір, я почав роздивлятися, чим же іще, окрім лаку, він укомплектований. На дні целофанового пакетика лежали два шматочки туалетного мила і якась залізяка. Мило в мене особливих заперечень не викликало: ясна річ, що перед тим, як скористатися лаком, треба добре вимити руки. А от неоковирна залізяка при уважному розгляді виявилася брошкою «Бояришня» вартістю майже півтора карбованця. Дарувати такий, з дозволу сказати, галантерейний виріб дружині або коханій — засвідчити їй свою глибоку неповагу.

Невже дирекція магазину хотіла посварити мене з дружиною? Чи, може, просто забула про сувору заборону Міністерства торгівлі УРСР комплектувати набори подібним асортиментом?

М. СМИРНОВ.

м. Львів.

Страшне перо не в гусака...

«Після вибраковки у Власенко В. В. залишилося всього дві голови».

(З акта).

«Громадяни навколишніх сіл, які користуються собаками, повинні прибути не пізніше 6-ї години ранку до саду в намордниках, для прививки проти сказу».

(З оголошення).
Надіслав В. ДОВБИШЕНКО.

* * *

«ЖУРНАЛ
проведення інструктажу на теми не допущення пожарів із жінками, які працюють на льонопереробному пункті».

(Титульна сторінка журналу з техніки безпеки).
Надіслав САДАМА.

* * *

«Горілочні вироби в спецодязі не відпускаються».
Надіслав В. ДЕРНОВСЬКИЙ.

* * *

«Прошу правління колгоспу аби нарахували мені за народження та виховання двох лошат які народилися ще в 1978 році».

(Із заяви).
Надіслав Л. БЕЗНОСКО.

* * *

«У мене є рідний чоловік без розпису, а в нього є перша жінка без розпису і друга. То хто повинен розпоряджатися його зарплатою — я чи обидві безсовісні?»

(Із заяви).
Надіслала Р. РЕВУЦЬКА.

* * *

«Прошу Вас відпустити мене в болницю з зубами».

(Із заяви).
Надіслав А. КОЛОМІЄЦЬ.

Іноземний гумор

Малюнки з журналів: «УРЗІКА» — Бухарест, «КАРУЗЕЛЯ» — Лодзь, «ЛУДАШ-МАТІ» — Будапешт, «ДИКОБРАЗ» — Прага, «ПАНЧ» — Лондон.

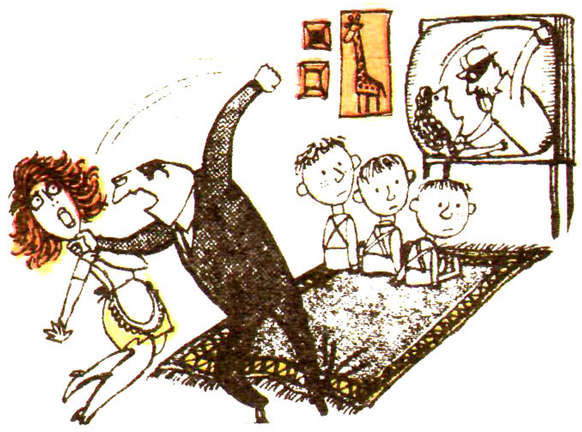

— Як ти дозволяєш дітям дивитися такі програми?!

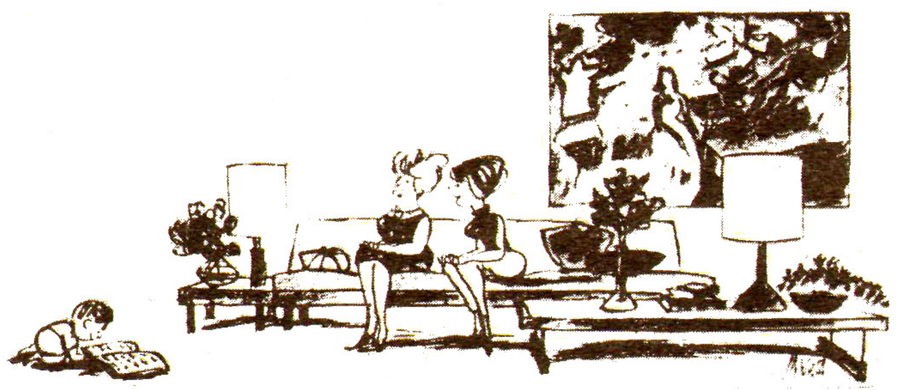

— Він ще не розмовляє, тому не може нам сказати, вміє він читати чи ні.

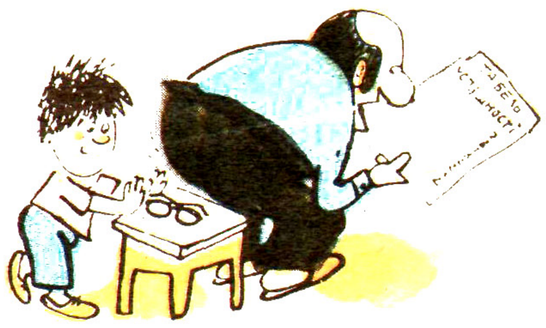

— Подай-но мої окуляри!

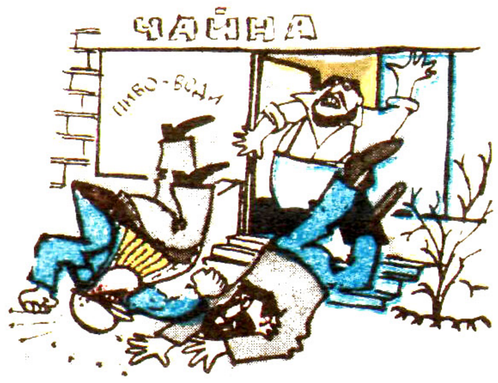

— Бачиш, як добре під час роботи носити каску?

Без слів.

Кар'єрист.

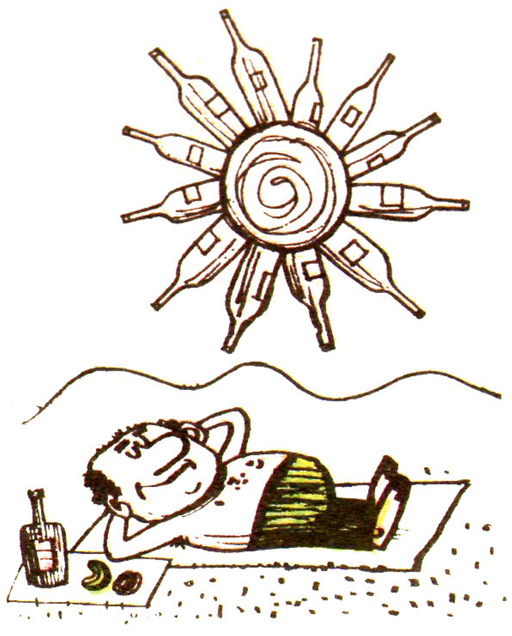

Його сонечко.

Народні усмішки

СПОКІЙНА ВДАЧА

— Дядьку, чого ви так повільно ідете? На вас же чекають!

— Якщо чекають, то чого ж мені бігти?

НЕ ЛЮБИТЬ ПОВТОРЮВАТИСЬ

— Колись ти так багато говорив мені про кохання, а тепер — ні слова від тебе не почуєш.

— А-а-а, я не люблю повторюватись...

ЯК СПРАВИ?

Зустрілись двоє.
— Ну, як справи?
— Підшиваються.

Повідомив П. М. ПОЙДА.
м. Берегове
Закарпатської області.

КОЛИ ХТО ВИЄ?

Сусідський хлопчик питає п'яного сусіду:
— А чого це ваш Жучок виє?
— То значить, що мене немає вдома... А коли почуєш, що моя Марія завиває, то значить, що я в хаті.

ЩО РОБИТЕ?

На базарі питає сусід сусіда:
— А що ви робите, як не секрет, що у вас гарні яблука? А у мене то червиві, то гнилі...
— Є й у нас і червиві, і гнилі, але ми їх самі їмо...

Повідомив І. Г. ЖИЛЬЧЕНКО.
м. Дружківка
Донецької області.

ДОЯРКА

Зустрілися два приятелі на вулиці. Розговорились. От один і питає другого:
— Чув я, що твоя дочка переїхала жити до міста?
— Та переїхала недавно.
— А ким же вона там працює?
— Та дояркою, — відповідає той неохоче.
— А кого ж вона доїть? — здивувався товариш.
— Та нас із старою...

Повідомив І. ОБЕРЕМОК.
смт. Калинівка
Вінницької області.

ГОСПОДАР ХАТИ

До двору зайшов чоловік і сказав хлопчикові:
— Я хотів би бачити господаря хати.
— Почекайте трохи, бо якраз тато з мамою сперечаються, хто з них господар...

ТЕАТРАЛКА

— Ти вже двічі дивилася цю виставу!..
— Ну і що?.. Але ж не в цій сукні!..

У ЗООПАРКУ

Малий Івась підійшов до клітки з тигром. Мати йому наказує:
— Не підходь так близько!
— Не хвилюйся, мамо, я йому нічого не зроблю.

У РЕСТОРАНІ

Відвідувач до офіціанта:
— Хіба це курка?! Та тут же тільки шкіра та кістки!
— Пробачте, а що ви ще хотіли? Пір'я?..

Повідомив О. М. РОП'ЯНИК.
м. Івано-Франківськ.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

Українська радянська література зазнала тяжкої втрати: помер відомий поет-сатирик Сергій Іларіонович Воскрекасенко, один із найстаріших перчан. Замовкла його гнівна і весела муза — гнівна до ворогів, весела і ніжна до хороших людей, людей праці, до котрих належав і він сам, невтомний борець проти усього старого, віджилого. Слово поета дошкульно било по наших ідейних противниках, по пристосуванцях і ледарях, бракоробах і бюрократах, пройдисвітах і кар'єристах,— і воно, це поетове слово, ставало задушевним і лагідним, сповненим теплого гумору і тонкого ліризму, коли йшлося про чесних трударів, будівничих нового життя.

Усе творче життя С. І. Воскрекасенка було пов'язано з «Перцем». На його сторінках письменник опублікував багато гострих, дотепних віршованих памфлетів і фейлетонів, епіграм і пародій, усмішок і мініатюр. Тим болючіша ця невиправна втрата для нас, перчан, які близько знали Сергія Іларіоновича—доброзичливу, енергійну, великодушну і кришталево чесну людину. Поет чимало сил і часу віддавав творчому наставництву — копіткій роботі з молодими авторами, був їх щирим другом і порадником.

Пам'ять про Сергія Іларіоновича Воскрекасенка — талановитого письменника, бойового одноперчанина, щирого товариша, прекрасну людину — назавжди залишиться в наших серцях, у серцях мільйонів читачів «Перця».

ПЕРЧАНИ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

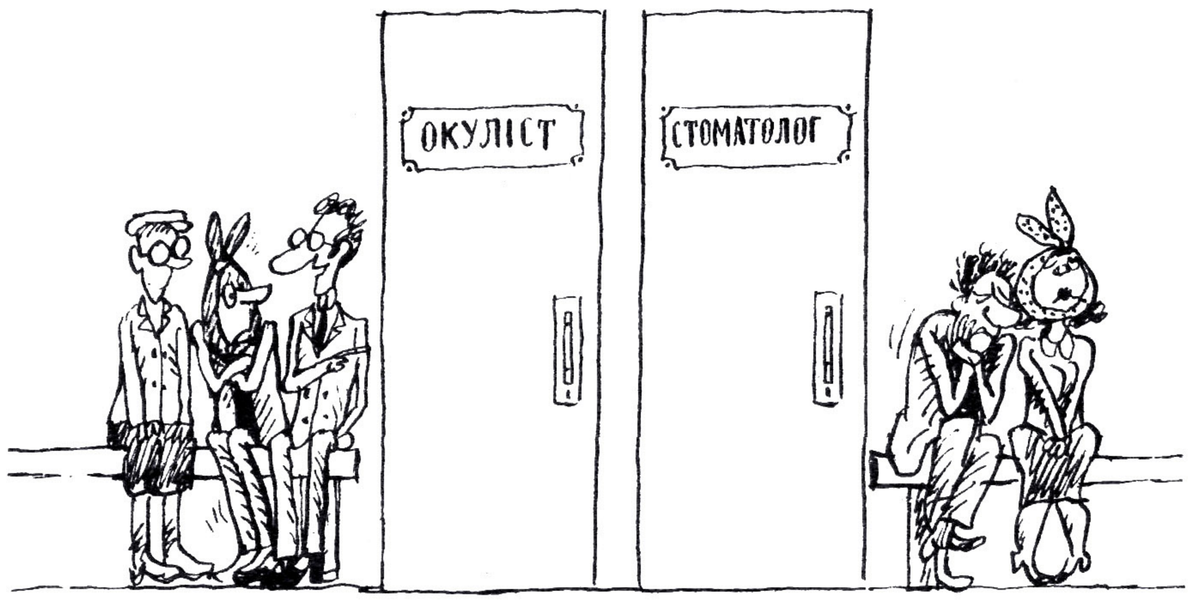

— Я думаю, вам — у той кабінет.
— Ой, там страшно!

Мал. А. БОРДУНІСА

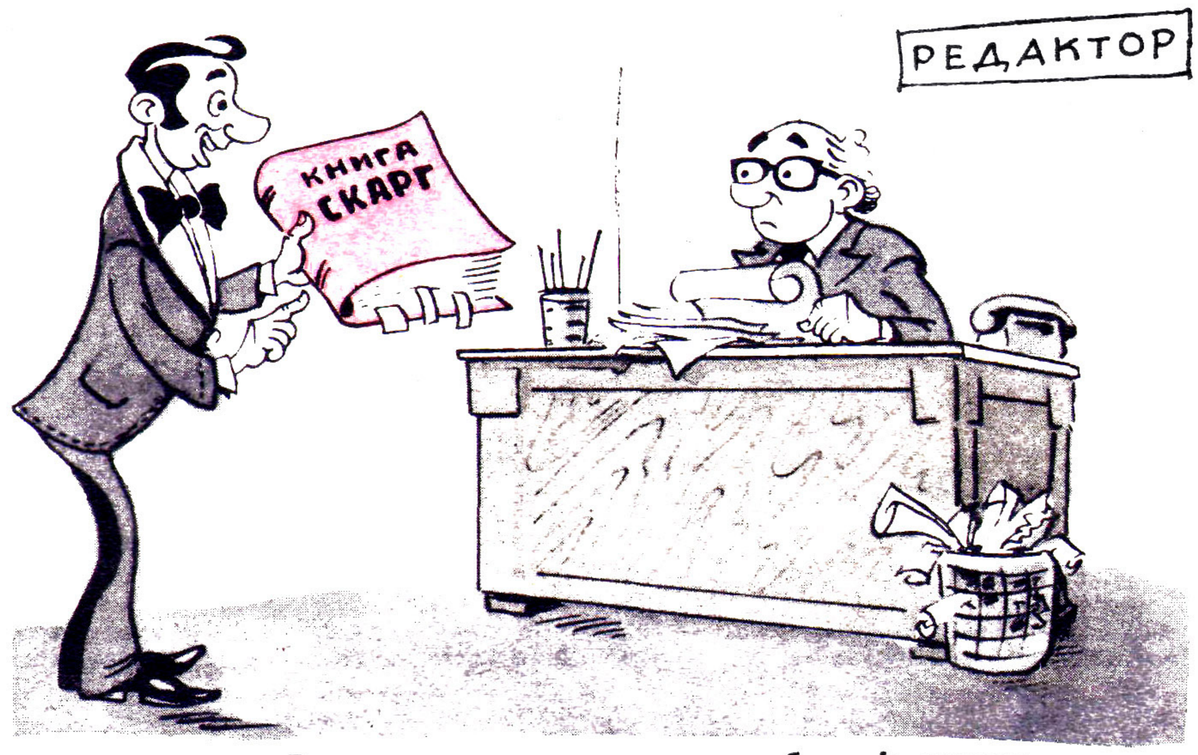

— Ви просили принести що-небудь із життя.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ **Про те, що гноївка з ферми колгоспу «Гігант» (Миколаївська область) постійно тече в річку Буг, писалося у замітці, що була *надрукована у журналі № 1 (розділ «Клуб губителів природи»).***

Голова виконкому Кривоозерської райради А. С. Ласинський повідомив редакції, що такий стан дійсно мав місце, бо на території 4-ої бригади колгоспу зібралося майже 900 тонн гною. Виступ Перця було обговорено на об'єднаній нараді парткому та правління колгоспу. Прийнято рішення заборонити складання гною. Нині весь гній регулярно вивозиться на поля.

★ **«Радгосп киває на сільраду» — так називався віршований фейлетон (журнал № 3), в якому розповідалося про те, що культурно-масову роботу у Широківському будинку культури (Криворізький район) вкрай занедбано, отож і не дивно, що радгоспна молодь десятою дорогою його обминає.**

Секретар Дніпропетровського обкому Компартії України тов. І. Васильєв повідомив редакції, що фейлетон обговорено на засіданні виконкому Криворізької райради і критику журналу визнано правильною. Нині приміщення будинку культури та бібліотеки відремонтовано. Придбано нові театральні крісла, обладнання для сцени, музичні інструменти.

★ **До редакції звернулася група робітників Чернівецької шкіргалантерейної фабрики зі скаргою на грубе ставлення директора А. Г. *Іващенка до підлеглих.* На місце виїздив кореспондент Перця. Факти, викладені в листі, при перевірці підтвердились і були розглянуті на засіданні бюро Ленінського райкому партії м. Чернівців.**

Рішенням бюро А. Г. Іващенку оголошено сувору догану. Звернено увагу секретаря парторганізації фабрики Н. А. Гуленка на несвоєчасне реагування, на факти неправильної поведінки керівника підприємства в колективі.

★ **Від жителів села Василівки (Солонянський район) надійшов лист про те, що браконьєр Н. Ларін убив дикого кабана.**

Редакція звернулася до Дніпропетровської обласної ради Українського товариства мисливців і рибалок з проханням перевірити сигнал.

Як повідомив голова обласної ради тов. К. Петровський, факт незаконного відстрілу дикого кабана дійсно мав місце, за що Н. Ларіна із членів товариства мисливців та рибалок виключено. Крім того, Солонянській райраді мисливців та рибалок дано вказівку оформити матеріали на Ларіна для притягнення його до судової відповідальності.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

Без слів.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: **252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.** Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» №12 (1054) (на украинском языке). Издательство «Радянська Україна»

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17. 05. 1979 р. Підписано до друку 04. 06. 1979. БФ 11612. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8 Обл-вид. арк. 4,1. Зам. 02537. Тираж 3 300. 000.

© Журнал «Перець», 1979 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

http://perec-ua.livejornal.com

Індекс 74393

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

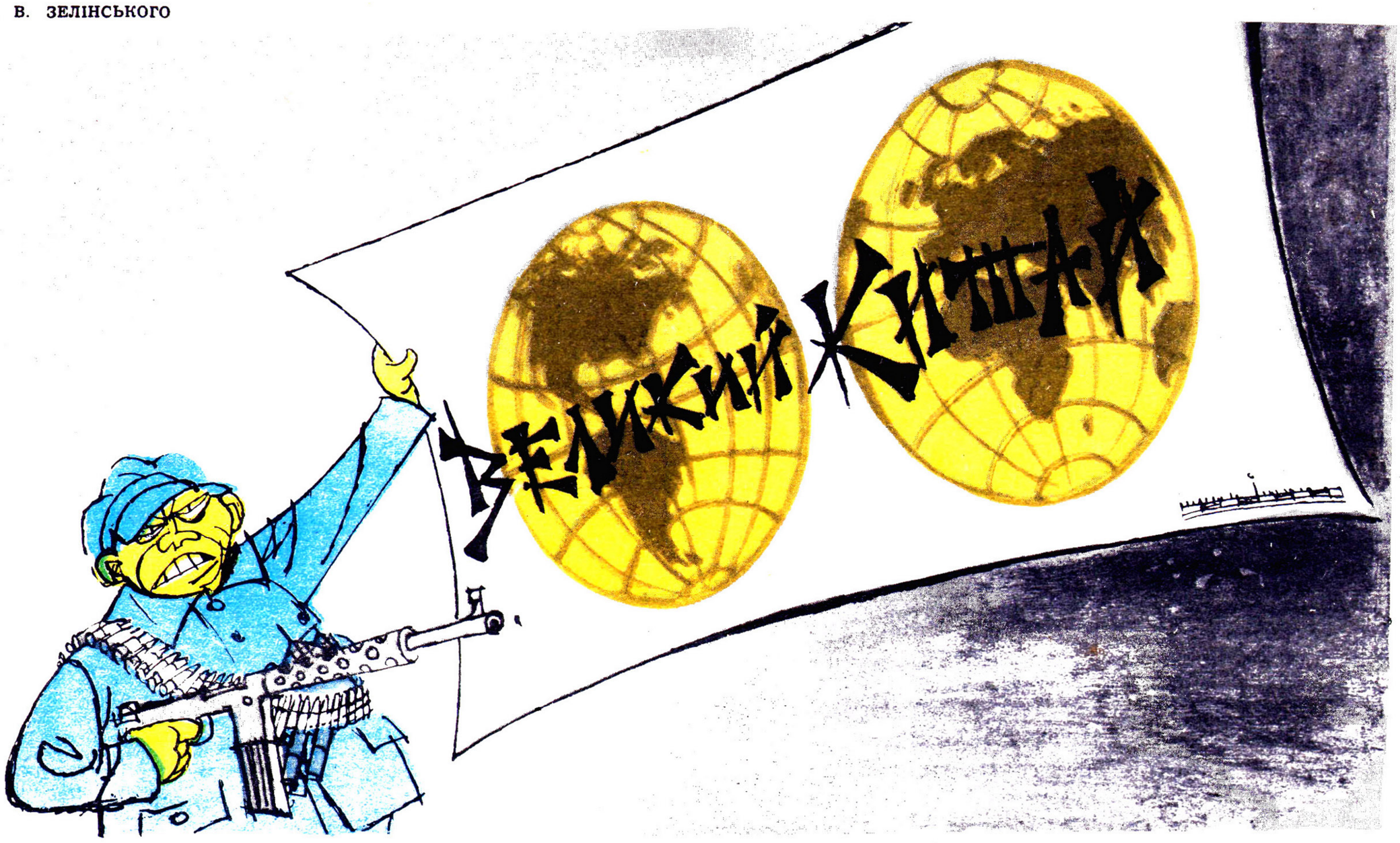

Карта світу, про яку мріють пекінські гегемоністи.

У Чілі, Нікарагуа та інших країнах із фашистським режимом служать німецькі нацистські злочинці.

(З газет).

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Обер-кат: — Ви не дивіться, що я вже старий, — я ще можу навчити вас, як орудувати сокирою.